

Nlaš tednik

kulturno - politično glasilo

Koroški

svetovnih in domačih dogodkov

1 a kuhinjske brisače š. 6.50
Svilene prešite odeje š. 175.—
Pregrinjala š. 16.70, 18.90, 19.90

BRUNNER

trgovska hiša

CELOVEC — KLAGENFURT

4. leto / številka 11

V Celovcu, dne 13. marca 1952

Cena 1 šiling

Kmečka gospodarska zveza

Za volitve v Kmetijsko zbornico dne 25. novembra lanskega leta je bila po medsebojnem dogovoru ustanovljena volilna skupnost pod imenom „Kmečka gospodarska zveza“. To pa zato, ker je pač „Slovenska kmečka zveza“ po svoji ideološki usmerjenosti predstavljala del Demokratske fronte in bila tudi v povojnih letih dosledna zagovornica komunistične ideologije. To so bili v bistvu vzroki, ki so privedli do nove volilne skupnosti.

Ker pa so se že med volilnimi pripravami pojavili znaki, da hoče „Slovenska kmečka zveza“ reklamirati rezultat volitev zase, smo v „Našem tedniku“ z dne 21. novembra izrecno naglasili, da vidimo v Kmečki gospodarski zvezi skupno organizacijo slovenskih kmetov južne Koroške, da stojimo v gospodarskem pogledu odločno na stališču privatne lastnine, ker le ta daje kmetu zadostne spodbude in volje do dela in podjetnosti v gospodarstvu. V imenovanem članku smo tudi naglasili, da so za nas merodajni krščanski pogledi na ureditev človeške družbe. Na teh načelnih pogledih seveda tudi volilna skupnost ne more ničesar spremeniti.

Ko so se drugi četrtak po volitvah, dne 3. decembra 1951, prvič sestali izvoljeni mandatarji za deželo in okraje, je bil napravljen tudi sklep, da naj bo Kmečka gospodarska zveza skupna kmečka organizacija in da na volitvah 25. novembra 1951 izvoljeni mandatarji tvorijo odbor te skupne organizacije.

Tehnično naj bi bila zadeva izvedena tako, da skliče „Slovenska kmečka zveza“ svoj občni zbor, kjer se spremeni ime in tudi pravila in kjer se upošteva sklep na volitvah izvoljenih mandatarjev.

Vsi razgovori v zadevi izvolitve prezidenta deželne kmetijske zbornice so se tudi vršili v imenu Kmečke gospodarske zveze kot skupne volilne forme.

Ker so ostale volitve prezidenta deželne kmetijske zbornice dne 28. decembra 1951 brezuspešne, so sledili še nadaljni razgovori deloma v Celovcu in deloma na Dunaju. Pri ponovnih volitvah dne 8. februarja je dobil nato prezident Gruber zadostno število glasov in je bil tako izvoljen.

Dne 18. februarja so se izvoljeni mandatarji zopet sestali, da se posvetujejo o postopanju pri volitvi predsedstva okrajnih kmečkih zbornic. Pri tej priliki je bilo zopet sproženo vprašanje skupne kmečke organizacije, kakor se je obnesla na volitvah 25. novembra 1951. Tu pa so izjavili merodajni odborniki „Slov. kmečke zveze“, da bo o tem odločal občni zbor „Slov. kmečke zveze“. Iz teh izjav je bilo že jasno razvidno, da tem predstavnikom SKZ ni ležeče na skupni kmečki organizaciji, da zanje ni merodajen sklep izvoljenih mandatarjev z dne 3. decembra.

Sicer pa je podobno stališče zavzel tajnik Slovenske kmečke zveze že pred božičem ob priliki razgovora o kuharskih tečajih. Zastopnik Narodnega sveta je predlagal, da naj se kuharski tečaji vršijo pod skupno firmo Kmečke gospodarske zveze in vsak del doplača polovico eventualnih stroškov. Tajnik „Slovenske kmečke zveze“ pa je ta predlog odločno zavrnil, češ da so tečaji zadeva „Slovenske kmečke zveze“ in so se za to morali vršiti tečaji ločeno.

Ne moremo prezreti, da se je medtem zgodilo še več. „Slovenska kmečka zveza“ je uprizorila takozvane kmetijske tedne. Da je gospodarska izobrazba nujno potrebna in v južnem delu dežele še posebno potrebna, o tem gotovo ni nobenega dvoma. Ko pa smo videli, kaj se v ozadju skriva, smo morali ugotoviti, da ne moremo sodelovati.

Oči nam je v tej stvari docela odprl „Slovenski poročevalec“ z dne 9. februarja 1952. Kar pa je na jasnosti še manjkalo, pa smo lahko razbrali iz „Slovenskega poročevalca“ z dne 4. marca 1952 v članku „Delo kmetijskega strokovnjaka je pravilno le tedaj, če je hkrati politično in strokovno“. Tam pišejo: „Danes se mora vsak strokovnjak tudi politično opredeliti, sama strokovnost ne zadostuje več. Če tega ne stori, ni koristen za skupnost, temveč celo škodljiv.“ Članek pravi nadalje: „Treba je razumeti, da je strokovno znanje koristno za skupnost le takrat, če je tesno povezano s političnim. Navodilo centralnega komiteja komunistične stranke Slovenije je jasno postavilo nalogo krepitve splošne kmetijske zadruga. Zato ni mogoče propagirati strokovnosti izven kmetijske in delovne zadruga.“

To so bile osnovne misli na zborovanju Društva kmetijskih inženirjev v Ljubljani in predsednik tega društva je inž. Vinko Sadar, ki je bil tudi eden glavnih govornikov na visokošolskih tednih na Koroškem. Na imenovanem zborovanju je član politbiroja CK KPS, Hribar Janez, ugotovil, da je vse preveč govora o strokovnosti, premalo pa o političnem delu.

O svetovnonazorni opredeljenosti kmeta pa je na visokošolskih tednih na Koroškem govoril sekretar CK KPS, minister n. r. inž. Jože Levstik.

To so bili torej vzroki, da pri navidezno strokovnih kmetijskih zadevah nismo sodelovali, ker so te zadeve v resnici bile izrazito politična komunistična zadeva, skrita v strokovni plašč.

Priznamo pa, da tako jasno vse zadeve nismo videli v njenem početku, kot to vidimo danes, po študiju ljubljanskega „Slovenskega poročevalca“.

Razume se, da „Slovenska kmečka zveza“, ki je dala streho za tako postopanje, ne more biti organizacija slovenskih kmetov na Koroškem, ki so vse preje nego prijatelji in pristaši komunistične ureditve kmetijstva.

Narodni svet koroških Slovencev je pri tem položaju sklical za četrtek, dne 6. marca 1952, širši odbor na posvetovanje in na tem posvetovanju so kmetje odločno stali na stališču, da je samo Kmečka gospodarska zveza njihova organizacija, kar so volilci potrdili tudi na volitvah dne 25. novembra lanskega leta, kar pa „Slovenska kmečka zveza“ noče upoštevati. Zato so kmetje, ki so zastopali skoraj vse občine, soglasno sklenili, da se takoj premotrijo pravila, ki so bila na zboru odobrena in tudi že vložena. Izvoljen je bil odbor, ki ima pripraviti občni zbor po odobritvi pravil. K sodelovanju pa pozivamo vse, ki so izrazili na volitvah dne 25. novembra svoje zaupanje Kmečki gospodarski zvezi.

Na imenovanem seji je bilo tudi ugotovljeno, da je od prihoda predavateljev na visokošolske tedne na Koroškem pisanje „Slovenskega vestnika“ postalo v polni meri komunistično linijsko in se je s tem tudi pokazala vzročna zveza med enim in drugim pojavom.

Ob tej priliki je zbor kmetov z navdušenjem izrazil tudi svétniku dež. kmetijske zbornice, g. Tomažu Dumpelniku, popolno zaupanje in ga prosil, da bi zastavil vse svoje moči in vse svoje zveze v pomoč kmetom, ki so mu dali 25. novembra nalogo, da to delo vrši.

Ponudba Sovjetske zveze Zapadu

V torek zvečer je izročil namestnik sovjetskega zunanjega ministra, Andrej Gromiko, veleposlanikom Združenih držav, Velike Britanije in Francije v Moskvi enake note. V teh notah predlaga vlada Sovjetske zveze takojšnje sklicanje konference štirih velesil. Ta konferenca naj bi izdelala osnutek mirovne pogodbe z Nemčijo.

Po predlogu sovjetske vlade naj bi bila ta mirovna pogodba izdelana s sodelovanjem vsenemške vlade. Zato bi bilo treba takoj vzpostaviti tako vsenemško vlado, ki naj bi bila izraz vsega nemškega naroda.

Nadalje je sovjetska vlada tudi že izdelala osnutek nemške mirovne pogodbe, ki vsebuje v glavnem sledeče: Vzpostavljena je spet enotna Nemčija; vse zasedbene čete zapustijo Nemčijo eno leto potem, ko stopi pogodba v veljavo; nemškemu narodu so zagotovljene vse demokratske pravice; prepovedane so protidemokratske in miru sovražne organizacije; tudi člani bivše nemške armade imajo enake državljske pravice; Nemčija ne bo sklenila nikakih zvez proti državam, ki so bile z Nemčijo v vojni; meje Nemčije ostanejo tako, kakor so bile določene v Potsdamski pogodbi (Odra in Nisa na vzhodu); Nemčija bo smela imeti svojo lastno vojsko in bo smela tudi sama

za to vojsko proizvajati orožje; Nemčija bo sprejeta v Združenje narodov.

V Bonnu so prepričani in želijo, da naj bi ta sovjetska ponudba ne vplivala na pogajanja med zapadno-nemško vlado in visokimi komisarji zapadnih sil za sklenitev posebne pogodbe. Ta takozvana generalna pogodba bi namreč nadomestila sedanji zasedbeni statut in bi dala vladi v Bonnu skoraj samostojnost.

V Vzhodni Nemčiji so sovjetsko ponudbo pozdravili z velikanskim navdušenjem. Časopisi so izšli v posebnih izdajah in v posebnih člankih poudarjajo, kako velikanskega pomena je ta mirovna ponudba Sovjetske zveze za ves nemški narod. Za dopoldne, dne 14. marca je že sklicana poslanska zbornica Vzhodne Nemčije, da se posvetuje v sovjetskem predlogu.

V Združenih državah, v Veliki Britaniji in Franciji presojujejo na splošno to ponudbo Sovjetske zveze kot nov politični manever proti Zapadu, da bi tako preprečila izvedbo sklepov Atlantske zveze v Lizboni.

V splošnem sodijo, da bodo zapadne velesile v svojem odgovoru Sovjetski zvezi poudarile poleg važnosti in nujnosti nemške mirovne pogodbe, tudi važnost in nujnost avstrijske državne pogodbe.

Volitve v Jugo-zapadni Nemčiji

Tri države med Renom in Bavarsko v Zapadni Nemčiji so se po odločitvi ljudskega glasovanja združile pred kratkim v eno skupno Zapadno-nemško državo. V teh državah (Baden, Württemberg-Baden in Württemberg-Hohenzollern) so bile zato v nedeljo volitve v novo skupno deželno zbornico. Pri teh volitvah so napredovali socialdemokrati za približno 100.000 glasov in ravno toliko glasov je izgubila kr-

ščansko-demokratska zveza, ki pa ima skupaj z Enotno nemško stranko še vedno veliko večino.

Dobili so: Krščansko-demokratska zveza 982.464 glasov in 50 poslancev, socialdemokrati 764.857 glasov in 38 poslancev, Enotna nemška stranka 491.587 glasov in 23 poslancev, Zveza preseljnih Nemcev 170.551 glasov in 6 poslancev ter komunistična stranka 119.631 glasov in 4 poslancev.

Britanci ostanejo ob Sueškem prekopu

Britanski poveljnik na področju sueškega prekopa, general sir George Erskine, je izjavil, da „bo še za dolgo časa ohranil svoje čete na področju prekopa,“ posebno v Ismailiji.

Nova francoska vlada

Zadnja francoska vladna kriza je bila razmeroma hitro rešena. Novo francosko vlado, ki šteje 17 ministrov in 5 državnih podtajnikov, sestavljajo neodvisni, radikalni, ljudska stranka, zveza bojnikov in socialna kmečka stranka. — Ministrski predsednik je Antoine Pinay, njegov namestnik je bivši ministrski predsednik Henri Queuille, obrambni minister je Rene Pleven, zunanji minister pa Robert Schuman.

Ker v novi vladi ni socialistov in ne de Gaulle-istov, je ta vlada odvisna popolnoma od teh dveh strank. Zato tudi življenje nove vlade verjetno ne bo dolgo trajno.

Volitve v Južni Koreji

V Korejski republiki bodo 10. maja prve volitve v sedmih pokrajinah. Volilni upravičenci bodo ob tej priliki izvolili 320 poslancev, pri občinskih volitvah, ki bodo 25. aprila, pa 20.000 članov občinskih svetov.

V kratkem bodo sestavili tudi načrte za prve predsedniške volitve, po komunističnem napadu na Korejsko republiko. Zadnje predsedniške volitve so bile leta 1948.

Po njegovem mišljenju se bo le postopno vračalo življenje na področju v normalno stanje in za to bo potrebno dolgo časa. Če tudi vlada trenutno ob prekopu sorazmerno mir, pa zavisi povratek popolnoma normalnega stanja od dveh stvari — namreč od tega, da se večje število egiptovskih delavcev vrne na delo, in od odprave omejitev svobodnega gibanja za britanske vojaške v mestih, ki leže na področju prekopa. Pristavil je, da zaenkrat še ne more odpraviti teh omejitev. Šele ko bo postalo življenje na področju spet normalno, bo lahko odpravil vse omejitve, ki jih je moral naložiti svojim vojakom glede prostega gibanja in sicer zaradi nevarnosti terorističnih napadov.

Zakon o kmetijski zbornici

Koroški deželni zbor je na svoji seji dne 7. marca t. l. razpravljal o predlogu socialistične stranke o spremembi zakona o kmetijski zbornici. Predlog je bil sprejet. V novih določilih je predvideno še tretje mesto podpredsednika. Predsedstvo kmetijske zbornice (predsednik in trije podpredsedniki) je sklepčno, ako so vsaj trije člani predsedstva navzoči in za veljaven sklep predsedstva so potrebni trije glasovi. Pri volitvi predsednika mora biti navzočih vsaj polovica zastopnikov in mora dobiti predsednik več kot polovico oddanih glasov. Prazne glasovnice štejejo pri tem kot veljavno oddan glas.

Politični teden

Po svetu . . .

Kljub uspeli konferenci Atlantske zveze v Lizboni, kjer so se državniki, politiki in vojniki pač zedinili na programu skupne oborožitve Zapadne Evrope, pa še ni mogoče reči, da bi ta program v zadostni meri odobraval tudi parlament prizadetih držav. Težkoče so bolj gospodarskega kot političnega značaja. Komunistične stranke Zapadne Evrope so v zadnjih letih dokaj nazadovale tako po glasovih kot po vplivu in politično vzeto bi s te strani ne bilo treba pričakovati najhujšega sovražnika. Ta pa leži v dejstvu, da sta obe glavni sili evropskega Zapada — Francija in Anglija — še vedno v težkem gospodarskem položaju. Položaj je približno tak: vlade se na mednarodnih konferencah obvežejo prevzeti toliko in toliko stroškov za postavitev vojaške obrambne sile. Te stroške pa je mogoče poravnati le s tem, da se zvišajo davki, da država odreče ali skrajša razne svoje obveznosti napram svojemu državljanu, katere pa smatra kot svojo zaslužno lastnino. Poslanci v parlamentu se vsled tega kaj težko odločijo — četudi so prepričani o potrebi sličnih ukrepov — glasovati zanje, ker vedo, da bodo v svojem volilnem okolišju samo izgubili, ne pa pridobili.

Francija je primer takega slučaja

Faure-jeva vlada je padla na davčnih predlogih. Pinay je presenetljivo naglo sestavil novo vlado, potem ko to staremu izkušenemu Raynaud-ju ni uspelo. Na prvem srečanju s parlamentom (ta srečanja so vedno usodna) je Pinay dobil prilično večino. Toda pravi strokovnjaki za te zadeve so seveda ugotovili, da mu je to večino prinesel del De Gaullovih poslancev, ki so (po naročilu ali brez naročila) oddali prav toliko glasov, da je Pinayeva vlada mogla odnesti svojo prvo zmago v parla-

mentu. Pred njo pa je nova težka preizkušnja — parlament naj sprejme zakon, ki predvideva, kot smo prej omenili, razna bremena za francoskega davkoplačevalca itd. Ali bodo tudi tokrat Gaullisti pomagali?

De Gaulle čaka na prevzem oblasti,

na dan, ko bo državni predsednik Auriol njemu poveril sestavo vlade, potem ko bi se politiki strank sredine izčrpali v medsebojnih sporih in bili nezmožni sestaviti vlado. Odkar je leta 1946 De Gaulle odstopil radi spora s KP Francije, je v opoziciji. Njegova stranka se je vedno večala in je danes najmočnejša v parlamentu (takrat je bila KP najmočnejša). Da danes De Gaulle ubira avtoritarne strune na svojem programu, ni razveseljivo, je pa v toliko razumljivo, ker njegova „grande nation“ danes res ni več takega imena vredna.

Če zdaj tudi Pinay pade, je De Gaulle spet za korak bliže svojemu cilju.

Anglija ni članica Atlantske zveze, toda položaj je tam sličen

Churchillova vlada je pač podedovala ne samo napake laburistične vlade, ampak tudi vse dolžnosti in težave, s katerimi se je ta imela boriti. V obrisih je v enakem položaju kot Francija. Novi proračun predvideva težke izdatke za oboroževanje. Bil je sprejet, toda z značilno epizodo: okrog 60 članov laburistične stranke je odreklo stranki disciplino.

Seveda se na vseh teh dogodkih veseli Moskva. Usoda vse Evrope je odvisna od gigantske borbe med SSR in USA. Glavni aduti te borbe pa vendarle ne nastajajo na parlamentarnih odrih še ne ozdravljene in spet močne Zapadne Evrope, temveč verjetno bolj po raznih laboratorijih.

Maher paša je moral iti

Spremenilo se je ime, drug politik —

Hilali paša ga je nadomestil, toda politična linija kralja Faruka verjetno ostane. Maher paša bi bil v parlamentu s svojimi predlogi za poravnavo z Angleži propadel. To bi pomenilo težko notranje-politično krizo. Faruk je parlament poslal na počitnice in imenoval novega vladnega predsednika. Kralj Faruk ni samo dober hazardist, temveč spreten politik. Vprašanje varnosti v Sredozemlju je toliko kot rešeno, glede Indokine bodo pa Amerikanci morali še kaj več povedati.

. . . in pri nas v Avstriji

Najvažnejši dogodek preteklega tedna, je bil gotovo v tem, da je koalicija med OeVP in med SPOe ostala ohranjena, četudi je grozila velika nevarnost, da se ta koalicija zaradi predloga zakona o podražavljenju Starhembergovih posestev razbi-je. Grozile so že nove volitve. Teh pa si najbrž v sedanjem času niti ena niti druga stranka preveč ne želi. Najmanj pa si tega seveda želijo oni, ki imajo težko nalogo urejevati avstrijsko gospodarstvo.

Kakor znano je vrhovno sodišče na Dunaju razsodilo, da dobi Strahemberg vsa svoja posestva (preko 80 velikih posestev in gradov) vrnjena. Proti taki razsodbi so protestirali socialisti in komunisti in socialisti so končno zahtevali, naj državni zbor sklene nov zakon, s katerim se zopet razveljavlja razsodba vrhovnega sodišča. Proti temu predlogu so bili pa poslanci OeVP in VdU. Ker pa niti ena niti druga skupina ni hotela popustiti, je res izgledalo, kakor da je edina rešitev v novih volitvah. Končno je le prišlo do sporazuma, ki je v tem, da ostane v veljavi razsodba vrhovnega sodišča in so posestva last Starhembergova. Vendar pa se to priznanje posesti ne izvede v zemljiški knjigi in uprava teh posestev je poverjena deželni vladam. — Za zemljejknjižni prepis pa je potrebno še dovoljenje zvezne vlade, ki pa tega dovoljenja ne sme dati, ako bi bilo to proti javnim koristim.

Starhemberg je torej lastnik posestev, vendar pa teh posestev ne sme niti upravljati niti ni v zemljiških knjigah priznan kot posestnik, dokler tega vlada posebej ne dovoli.

Drugi dogodek, ki pa Avstrijec že več ne zanima dosti, je v poizkusu, kako le nekako doseči avstrijsko državno pogodbo. Ker Sovjetska zveza ne pristane na avstrijsko državno pogodbo v sedanji obliki, bodo predložile vlade zapadnih treh velesil vladi Sovjetske zveze nov osnutek državne pogodbe. Ta naj bi bila nekako okostje prvotne pogodbe, torej brez mesa in krvi. V tej pogodbi naj bi bile vsebovane samo one določbe, s katerimi se vse velesile strinjajo. Če pa seveda zelo veliko vprašanje, če bo Sovjetska zveza na tak predlog pristala. Zato imajo verjetno zelo prav oni Avstrijci, ki že v naprej zatrjujejo, da tudi v tako državno pogodbo ne verjamejo.

Ureditev novih plač v Jugoslaviji

S posebno uredbo bodo urejene v Jugoslaviji takozvane minimalne plače, ki bodo vsakemu uslužbencu zagotovljene. Razen tega pa bodo dobili delavci in uslužbenci še dodatke v sorazmerju z večjim dobičkom podjetja, kjer so uslužbeni.

Minimalne plače so (na uro): visoko kvalificirani delavci 30 dinarjev, kvalificirani delavci 26 dinarjev, polkvalificirani delavci 23 dinarjev in nekvalificirani delavci 20 dinarjev. Uslužbenci višje strokovne izobrazbe 6000 dinarjev na mesec, uslužbenci srednje strokovne izobrazbe 5000 dinarjev, uslužbenci nižje strokovne izobrazbe 4200 dinarjev in uslužbenci pri pomožnem delu 3.800 dinarjev mesečno.

BEG IZ ČESKOSLOVAŠKE

Obveščevalni bilten svobodnih Čehov, ki izhaja v Londonu, poroča, da je od meseca februarja 1948 dalje zbežalo iz Čekoslovaške od 40 do 45.000 ljudi. Pri begu so se posluževali koles, avtomobilov, tovornih avtomobilov, letal in celo jadralskih letal večina pa je peš tvegala pot preko strog zastraženih obmejnih področij.

„SVETOVNI DAN MOLITVE“

Ze od leta 1887 organizirajo ameriške ženske verske organizacije vsako leto „svetovni dan molitve“ po krščanskem običaju, ki se je udomačil v Združenih državah, in pozivajo ljudi vseh verskih prepričanj po vsem svetu, da sledijo njihovemu vzgledu. Na ta način hočejo obnoviti duhovne sile

KRATKE VESTI

Papež Pij XII. opozarja v svoji postni poslanici na nezno nasprotje med nezmernim razkošjem in med neizmernim siromaštvom modernega sveta. Papež poziva zato vse katoličane, naj delajo proti tej, eni največjih krivic današnje družbe.

Po končani svetovni vojni so izdala oblastva v Avstriji preko 180.000 odlokov o podelitvi avstrijskega državljanstva. Največ prošelj je bilo rešenih na Dunaju (okrog 70.000).

Iz zdravniških podatkov je razvidno, da oboli na Koroškem vsako leto na novo 1000 ljudi na raku, to je 2500 na en milijon prebivalstva, kar je izredno visoko število. Tudi umrljivost vsled obolenosti na raku je zelo velika.

V družini celovskega zdravnika dr. Eberharda Rasting-a so se zastrepili zdravnik sam, njegova žena in 10 letni sin ter 21 letna gospodinjska pomočnica z vkuhanim zelenim fižolom. Zdravnik je na posledicah zastrupljenja umrl.

Po zadnjih podatkih je bilo koncem februarja v vsej Avstriji 215.153 brezposelnih, od tega 152.853 moških. Na Koroškem je bilo vpisanih brezposelnih 17.078.

Dne 12. marca je odpotoval v Rim avstrijski zunanji minister dr. Gruber, da podpiše italijansko-avstrijsko kulturno pogodbo.

Po povratku iz Turčije in Grčije se je vrhovni poveljnik severoatlantskih vojnih sil, general Eisenhower, mudil v Neaplju na seji 40 admiralov štirih držav, ki so se udeležile vojaških vaj v Sredozemskem morju. Pri teh vajah je sodelovalo 200 vojnih ladij in 1000 pomožnih ladij.

Britanski minister Selwyn Lloyd je izjavil, da se mora Zapad braniti tam, kjer se konča na vzhodu Zapadna Nemčija, to je ob Labi in ne ob Renu.

Sovjetski finančni minister je predložil v odobritev Vrhovnemu sovjetu proračun izdatkov in dohodkov Sovjetske zveze za leto 1952. Vojni proračun predvideva izdatke v višini 113,8 milijard rubljev, vsi izdatki pa so predvideni s 476,9 milijard rubljev.

V Egiptu bo verjetno nova vlada Hilali paša izvedla nove volitve v poslansko zbornico.

V britanski poslanski zbornici so za obrambni načrt vlade glasovali tudi člani delavske stranke. Vendar pa se je okrog 60 poslancev laburistične stranke vzdržalo glasovanja, kar bi moglo povzročiti spor v laburistični stranki.

V Svici v pogorju Jungfrau se je ponesrečilo ameriško vojaško letalo tipa „Dakota“, ki je letelo iz Madrida v Stuttgart. V letalu je bilo 8 potnikov in štirje možje posadke. Vsi so mrtvi.

Na železniški progi Pnom Penh — Battambang v Kambodži (skrajni jugovzhodni del Azije) je zavozil vlak zaradi namerno razdrte proge v prepad. Pri tem je bilo 85 oseb mrtvih in 23 težje ranjenih.

vsega človeštva, ki so potrebne za organizacijo miroljubnega sveta.

Letos so v ta namen določili petek, 29. februarja. Ta dan so molili v 105 deželah sveta. V Združenih državah so bile v petek ves dan odprte vse cerkve. Ameriški tisk in radio sta posvetila posebno pozornost temu „dnevni svetovni molitvi“.

Na glavnem sedežu ZN so s posebno prireditvijo poudarili svetovni pomen tega gibanja.

Mednarodne smučarske tekme na Sojnici

Krasno poznozimsko popoldne je zvbilo preteklo nedeljo okrog 8000 Celovčanov k smučarski skakalnici pod Sojnico, kjer so bile VIII. mednarodne smučarske tekme v skakanju. Ker so bile snežne razmere zelo dobre, so bili tudi uspehi, ki so jih dosegli posamezni skakalci, zelo lepi. Pri tekmi je bilo 52 športnikov, ki so prišli iz skoraj vseh zveznih avstrijskih dežel. V zelo lepem številu so bili zastopani jugoslovanski smučarji iz Slovenije pa tudi nekaj Nemcev iz Nemčije je bilo.

Izid tekem je naslednji: 1. Jože Zidar (Slovenija) 57 in 59 metrov; 2. Alois Leodolter (Štajerska) 57 in 58 m; 3. Albin Plank (Šalzburska) 56 in 55 m; 4. Sigl Kostner (Koroška) 56 in 55,5 m; 5. Zoran Zalokar (Slovenija) 56 in 56 m; 6. Jože Langus (Slovenija) 55 in 57 m.

Jugoslovanski športniki so se odlikovali zlasti po svoji izredno lepi držji in „plavalnju“ v zraku.

Glas iz Kanade

Kopuskosing, 5. januarja 1952.

Skoraj sem že prepozen s tem pisanjem, kljub temu pa upam, dragi prijatelji našega „Tednika“, da boste vzeli in prečitali. V prvi vrsti zahvala uredništvu za točno dostavo lista.

Čeprav smo tako daleč, smo vsako številko v redu prejeli. Kako bi jo pa bilo tudi škoda, če bi se nam izgubila. Kadar je prišel v našo oddaljeno drvarsko naselbino „Naš tednik“, se je takoj zbrala cela skupina Slovencev v našem domačem slovenskem kotu. Eden izmed nas je svečano razgrnil list in začel čitati, ostali smo pa poslušali tiho kakor v cerkvi. Odstavek za odstavekom je bil obdelan od vseh strani.

Da, „Naš tednik“ nam je bil kakor vodnik skozi celo leto, bil je svetilnik ob nevihti. Kadar je bilo delo čez dan naporno in smo se vsi znojni, opraskani in tudi utrujeni vrnili v naselbino, je bilo to vse hitro pozabljeno ob našem listu. Vem, da vsem širom sveta ni toliko pomenil, kakor nam, ki smo tako oddaljeni od domovine. Tu nas pa oklepa na stotine kvadratnih milj gozda.

Res, vsakdo je poleg splošnosti še nekaj prav po svojem okusu dobil iz časopisa. Nekateri so stikali za dopisi iz ostalih delov sveta, drugi so zopet presojali svetovno politično stanje; nekateri so se poglobljali v gospodarske novosti. Zanimanje med vsemi so pa vzbujale pesmice, ki so skoraj v vsaki številki priobčene. Največjo čast so pa pri naših fantih žele pesmi s podpisom „Limbarski“. Večina nas je vse pesmice skozi celo leto prepisovala, nekateri so se jih celo nekaj na pamet naučili. Torej z vsobino lista „Naš tednik-Kronika“ smo bili v minulemu letu nad vse zadovoljni in želimo, da bo še v naprej ostal naš najboljši prijatelj.

Tu pri nas je dosti mraza, saj trdijo, da je tukaj trinajst mesecev zima, potem pa lahko sami izračunate, koliko ostane za druge sončne dni. No, ravno tako tudi ni, toda tisto je pa le res, da je prvi sneg zapadel že koncem septembra, zadnji bo pa šele maja skopnel. Potem bo pa toplo kakor na jugu. Sedaj je pa skoraj vsak dan na toplomeru 35 do 40 stopinj pod ničlo, včasih pa še več. Celo do 60 stopinj pod ničlo pride kakšno zimo. Takrat pa bi tudi živo srebro zmrznilo, zato tukaj uporabljajo mesto živega srebra — alkohol.

Pa kaj nam more ves ta mraz, ko se pa zadelamo, da ni na naš družega videti kakor nos in oči. Dva para škornjev, en par iz gumija, notranje pa iz klobučevine, še bolj notri pa 4 pare volnenih nogavic; kadar imam vse to na nogah sem prepričan, da me ne bo mraz nadlegoval. Tudi ostali deli telesa so dobro zamotani, preko vsega pa je velik površnik z volneno podlago in z bobrovino obrobjeno kapuco. Kakor pravi Eskimo, tako izgleda tukajšnji drvar.

Kadar zapade čez noč veliko snega, takrat moramo pa tudi krplice privezati na noge, ker drugače se je skoraj nemogoče podati na pot v gozd. Začetkoma je težko hoditi s krplici, ko pa se človek navadi, pa kar gre. Kaj se pa tudi Janezom in Poldku more upreti, prosim Vas. Če bi nas koroške dečle zagledale, vse bradate, kadar prodiramo na krplicah po gozdu, bi se tudi stokrat za nazaj in še za naprej pokesale.

Na sveti večer smo naredili lepo božično drevo, potem smo pa posedli okrog njega. Ko smo peli „Sveta noč, blažena noč“, so se nam tudi Angleži in Francozi pridružili, saj sveti večer je večer, ki približuje brez razlike vsa srca, ki so dobre volje. Sveti večer odpušča, je pa to tudi večer blagih in obenem grenkih spominov. Jaz se nisem mogel otrestiti misli, kako smo doma delali jaslice, še zmirom sem vonjal kadilo, čul sem polglasno božično pesem iz daljave in prsti so se mi premikali, kakor takrat, ko sem doma spremljal lepe božične pesmi na citre. Ah, jaslice, ne vem, če imajo še kje tako lepe, kakor pri nas doma za belo javorovo mizo v kotu.

Cela družba je bila nekje daleč, vsak je premišljeval svoj sveti večer. Vsakdo je mislil na tisti majhen košček iztrgane sreče!

Po praznikih smo zopet krepko prijeli za delo, zopet so švigale žage in udarjale sekire. Vmes pa še pesem lepa, ki nikdar ne umre.

Tako nam teče življenje, čas hiti; kmalu bo že eno leto, kar smo v gozdu. Potem bomo pa šli vsak na drugo stran iskat sreče. Saj sreča se smehlja povsodi, samo od prave strani se je moreš lotiti, ker drugače se kar izmuzne. Kje in kako jo bomo pa mi lovili, bom pa zopet kmalu povedal. Sedaj pa vsem prijateljem „Našega tednika“ in ostalim Slovincem po vseh platch sveta en zvrhan jerbas pozdravčkov.

Janezi in Žefrančkov Poldek.

† Brat Mihael

V zadnji številki „Našega tednika“ smo prinesli poročilo o delu, življenju in smrti priljubljenega in po vsem Koroškem znane brata Mihaela Germeka, ki je umrl na pepelnico sredo, dne 27. februarja in je bil pokopan dne 29. februarja na pokopališču v Annabichlu pri Celovcu.

Zaradi pomanjkanja prostora v zadnji številki nismo mogli prinesiti slike umrlega kapucinskega brata Mihaela. Ker pa je bil brat Mihael tako splošno znan med našim ljudstvom, prinašamo danes njegovo sliko z željo, da bi bil Bog obilni plačnik pokojnemu bratu Mihaelu za vsa njegova dobra dela.

Veberica

Ti si mi najljubša med živalmi, kar jih hrani tihi gozdni hram, drzno spuščas z veje se na vejo, ziblješ se in plezas sem ter tam.

Opica si naših senčnih gajev, v mračnih gozdih nagajivi škrat, brez vrvi po zraku telovadiš, kar ne zna najboljši akrobat.

Po grmovjih lešnike obiraš, rada prideš po orehov sad, v hudi sili tudi storže glodaš, bukov žir tolaži v stiski glad.

Med vejevjem tvoje je kraljestvo in zavetje sredi rogovil; za vršičje smrek in vitke jelke te je gozd, tvoj mirni dom, rodil.

Če se pa pri hiši udomačiš, krotka si in nič se ne bojiš; vse obležeš, slednji kot pretakneš, zlezeš v žep celo in v njem zaspiš.

Veberica, ljubljena živalca, rad doma bi se s teboj igral; rad bi se kot ti visoko dvignil, vse nad temne bore s trdih tal.

Limbarski

OCENA KNJIG:

Hrvatski književnik o slovenskih slovstvenih delih

Ugledni hrvatski pesnik, pisatelj in dramatik dr. Rihard Nikolič, ki se mudi v Trstu, se je pozanimal za nekatera slovenska povojna dela, ki so izšla v Trstu. Zanimiva je njegova sodba o teh delih.

Najprej se je pomudil ob Turnškovi dramati „Država med gorami“ in njegovih idilah in zgodbah „Z rodne zemlje“. Naslednjo izjavo je podal:

„Avtor drame „Država med gorami“ in novel „Z rodne zemlje“ po mojem mišljenju s spretnim peresom dostojno predstavlja sodobno slovensko knjigo z globokimi etičnimi svojstvi, ki so za narod, h kateremu pripada, izredne važnosti, zlasti v času razumske in duhovne prelomnice in nra-

nese v živi tok zgodb. Dojem živahnega, prijetnega prikazovanja krajev in ljudi povečajo še srečno izbrani fotografski posnetki.

Drama „Država med gorami“ je ob krepkih, izrazitih Goršetovih arhaičnih reliefih v formalnem pogledu temeljito, prav reprezentančno delo. To je in bo izredno dragocena slovenska knjiga. V jugoslovanski književnosti je na splošno malo takšnih zgodovinskih del, ki bi se tako krepko lotevale usodnih momentov v zgodovinskem toku narodnega življenja, kot je to v „Država med gorami“, ki napeto prikazuje borbo za obstoj slovenske državnosti ter konflikt med ohranitvijo stare poganske tradi-

tero je bogato črpal iz slovenske mitologije in narodopisja.

Dramska zgradba je neprisljena, lirski vložki (dudača, koledniki, kresnice) vnašajo v delo svežost in barvitost okolja in časa, takratno slovensko narodno dušo. Jezik je bogat, slikovit, slog lagoden, stih klasičen. Vse to bo dramo naredilo dostopno tudi najširši publiki, ki bo ob zanimivih dogodkih podzavestno srkala vase tudi zdravo vsebino.

Še nekaj se me je ob Turnškovi dramati radostno dojmilo. Slovenci so prikazani z vrednostjo in važnostjo, kot jim kot zgodovinskemu, vselej hrabremu in narodnozavednemu, razumnemu narodu tudi pristaja. Nič hlapčevanja, nič poniževanja! S sosedi se pomenijo in tudi pomerijo kot enakovredni. Slovenska državna prestolnica (Krnski grad) je prav tako imenitna kot prestolnice Langobardov in Bavarcev, ki v svojem slovenskem sosedu zro krepko politično in vojaško moč. Slovenci slednjič podležejo le brutalni nadmoči, in še tedaj le zaradi prevlekega, preiskrenega, tipično slovanskega zaupanja v zahrbtno sosede. Za propadlo slovensko „Državo med gorami“, ki so si jo med Slovani prvi ustvarili in nad sto let uspešno čuvali, je pač žal slehernemu pravemu Slovanu, kaj šele Slovincem samim.“

Dr. Rihard Nikolič je po rodu Dalmatince s Korčule. Objavil je več slovstvenih del, in je književnik, ki je šel skozi vse sodobne slovstvene genre. Zato smo tudi njegovih ocen, sodb bistrega in preizkušenega književnika, veseli.

Knjigi „Z rodne zemlje in „Država med gorami“ naročajte pri upravi „Našega tednika“ v Celovcu, Viktringer Ring 26.

Sveti Jožef

(Za praznik 19. marca 1952)

Svete Cerkve blaženi zavetnik, krušni oče, Jezusov rednik, čisti ženin Matere Device, bodi varuh nam in priprošnjik.

Naš zaščitnik si v nevarnih časih, naša sreča, up in blagoslov; sveti Cerkev skalno utrjuješ, danes med razbijanjem valov.

Varuj jo — izvoljeno Nevesto in ohrani zlato ji prostost. Ščiti ljudstvo, sveti veri zvesto, za resnico v nemaj nam srčnost.

Trdno se krščanski svet zanaša, da šopiri zloba se zaman. — Ti si z nami, kadar luč ugaša in prižiš žarke svetih ran.

Tebi se posvečajo družine, sprejmi jih za svoje v večno last; bodi bramba naše domovine, ker velika Tvoja je oblast.

Reši nas, svetnik, strupene kuge, ki iz pekla danes nam grozi; nevenljive Tvoje so zasluge, česar prosiš, Bog nam podeli.

Stoj tedaj nam milostno na strani vsem, ki se Ti klanjamo za god; sveto Cerkev, božjo zgradbo brani, ne zapusti naš slovenski rod!

Limbarski

stvene neuravnovešenosti. Obe pisateljevi knjigi visoko dvigata luč krščanske poduhovljene kulture, ki je na slehernem področju človeške dejavnosti dajala in daje najplemenitejše predstavnike umetnosti in filozofije. Avtor obeh knjig je vrhu tega prežet z gorko ljubeznijo do svoje rodne grude, izvrsten tolmač trpk in vendar veličastne slovenske preteklosti pa tudi sedanjosti. Iz njegovih idil in zgodb diha zemlja in življenjski slovenskih dežel, v njih je zbrane polno tihe, prirske poezije in tudi slovenske tragike, zlasti če pomislim na „Korotan v krčih“. Lahek slog, preprost, a sočen jezik človeka takoj osvoji in po-

cije in sprejemom krščanstva. Dr. Turnšek se več kot častno pridružuje jugoslovanskim književnikom, ki so se posvetili težkemu poslu, da so zajeli snov v preteklosti. Turnškova drama predstavlja že sama po sebi zanimiva zgodovinska dejstva in znane osebnosti iz slovenske zgodovine (obračun z Obri s pomočjo Bavarcev, podjarmljenje s strani verolomnih Bavarcev, talci) z večjim potenciranjem, kar je zmogel avtor le tako, da do podrobnosti pozna ne samo slovensko zgodovino, marveč tudi takratno krščansko duhovno kulturo, kot n. pr. način takratnega misijonarjenja in krščevanja, in slovensko pogansko antiko, za ka-

Prijatelj iz otroških let

Na zimo zdaj, ko v peči šelestiš ter rešiš čustev mojih me, težavnih, kako me — ogenj ti! — razveseliš, prijatelj iz otroških let nedavnih!

Krompir si pekel — jaz pa kozo pasel... v kresu me kraljevsko k sebi vabil... kresnice sem lovil — ti v nebo rasel... Prijatelj nisem tebe še pozabil!

To praviš zdaj... in jaz te rad poslušam. V šepetu tvojem babične povesti še enkrat - kakor včasih - slišat skušam, zagledat v čaru tvojem vse prelesti! —

A enkrat nisi bil prijatelj mi — (primoral k temu te je človek grd!) — pogoltnil drago hiš'co rojstno si!... Prijatelj!... naj ne kali te moj srd —

Valentin Polanšek

Spisal: J. SIMON BAAR

GOLOBČEK

Poslovenil: ALOJZIJ NEMEC (56. nadaljevanje)

„Poglejte, Karel, kako je to lepo in kako dobri ljudje tu živijo, toda treba je vse, — kraj in ljudi prav spoznati.“ Ta trenutek se je, kakor sv. Frančišek, vsega samo veselil, rad bi se s kom razgovoril, toda niti otroci, niti upravitelj, ne berači in ne Barica mu niso bili dovolj. Govoriti se mu je hotelo z vsem svetom, z Bogom in naravo in zato je najpogosteje govoril sam s seboj v samotni, ob tihih večerih in nespečnih nočeh. Pokrajina se mu ni zdela več lažniva, vzljubil je tudi reko in polje, poti in gozdice, griče in doline, sonce in dež, veter in zimo, kokodakanje kur, lajež psov, mukanje živine in kruljenje prašičev ter gosje gaganje ga ni več motilo, marveč se mu je vse zlivalo v ubrano petje večne pesmi življenja...

Tudi župljani so opazili, da njih župnik kar žari, se venomer blaženo smehlja in neprestano govori. Nikoli ni bil tako zgovoren in to jih je z nepremagljivo silo vleklo k njemu, da bi se k njemu pritiskali in se razgovorili z njim, kajpada tudi o jaslicah. Razume se, da so hvalili in grajali. S kritikom mora računati vsak duhovnik, kakor hitro v cerkvi kaj premakne.

„V jaslicah manjkata še slon in kamela,“ so očitali mnogi vedeži.

„Kaj, ali so naši kralji jezdili na takih živalih?“ je precej srdito branil Holoubek sebe in jaslice, tako da se je smeh razlegal naokoli.

„Toda en kralj bi moral biti črn.“

„Na Češkem je črn samo dimnikar, pa tudi ta se umije, če gre v cerkev,“ je odvrnil župnik.

„Jaz sem nekoč videla v samostanu jaslice in tiste so imele hiše, stolpe — celo mesto.“ „Ljuba Bradačka, malo morate počakati,“ se je dobrohotno nasmehnil Holoubek beračici, „naše jaslice so še nove. Mogoče, da bomo postavili tudi hiše, da si kdo kupi košček prostora in si poleg jaslic takoj postavi gostilno, saj taka je na Češkem navada.“

Pa to so bile sodbe dobrih, nestrokovnjaških ocenjevalcev. Malo po novem letu pa je veter prinesel v Trešnice poklicnega poznavalca — prišel je popoldne, in to samo izključno zaradi jaslic.

„Preden jih pospravite, gospod brat, bi jih rad na lastne oči videl, kajti ne morem verjeti, da je vse res, kar se o njih govori,“ se je s sladkim nasmehom na ustih postavil med vrata — dekan.

„No, potem pa vam ni bilo treba tako hiteti, saj bodo še do svečnice v cerkvi,“ je odkrito priznal Holoubek in segel po cerkvenih ključih, „oprostite, da vas ne morem spremljati, ta moja nesrečna noga...“

„Oh, prosim, nasprotno, hvaležen sem vam, da mi dovolite ogledati si vašo znamenitost, ne da bi me kdo motil.“

Župniku se res ni ljubilo iti v cerkev, čeprav v resnici ni vedel čemu. Pustil je dekana, da je odšel, Barici pa je naročil, naj pripravi črno kavo, sam pa je vzel brevir v roke, ki ga je sedaj v božičnem času še s posebnim veseljem molil zaradi veselih himen in antifon, ki znova in znova opevajo rojstvo Odrešenika sveta. Odmolil je

že večernice s sklepnimi molitvami in začel je jutranjice, ko se je gospod dekan končno vrnil z neizmerno resnim obrazom. Sedel je za mizo in v zadregi z žličko mešal vročo kavo.

„V resnici sem presenečen,“ se je končno oglašil, ko je videl, da Holoubek molči in čaka na njegovo sodbo, „in oprostite mi, reči moram, da so me vaše jaslice zelo mučno in neprijetno presenetile.“

„Mučno in neprijetno?“ je župnik postavil lonček s kavo na krožnik, da je zažvenketalo, dvignil je glavo kvišku in narsrhlj obrvi, da bi mu skoraj oči stopile iz jamic.

„Še več, naravnost pohujšale so me; to, kar ste pod imenom jaslic postavili v cerkov, je pravo bogokletstvo!“

„Bo-go-kletstvo?“

„Da, bogokletstvo! Tisti starček v kmečkem kožuhu, ki sem ga nedavno tu pri vas videl, je tam za sv. Jožefa. Devica Marija je plzenska kmetica, pastirji, kralji — vsi so v opreki z ustaljeno tradicijo in predstavami, celo z naukom sv. Cerkve... in ko bi to bil vsaj naš milostljivi vladar, toda...“

„Razveži vezi svojega jezika,“ sliši Holoubek razločno povelje, „potegni meč iz nožnice, udari, brani in ne daj se!“ Čigav je ta glas? Aha, župnik je spoznal glas. Tako govori sveti Peter na oltarju v trešticki cerkvi, govori srdito, prav tako, kot ga je Holoubek slišal pred nebeškimi vrati.

Toda gospod dekan očitno nič ne sliši, ker nadaljuje in priliva na ogenj novega olja. „Vi si drznete vpeljati nove pobožnosti brez vsakršnega cerkvenega dovoljenja. Ste morda predložili besedilo in naprave kolednic kakor tudi molitev v odobri-

tev prečastitemu škofijskemu ordinariatu?“

„Ne, nisem predložil,“ je že nekoliko kljubovalno odgovoril župnik.

„No, torej vidite! In zato vam sedaj ukazujem, da takoj odstranite iz cerkve jaslice in prenehate z vsemi temi pobožnostmi.“ „Udari, Jožko, udari! Brani se in ne daj se!“ čuje Holoubek sv. Petra že nepotrpeljivo ukazovati in čuti, kako ga srbi jezik, kako mu kri polje v žilah, toda vseeno se še premaga.

Gospod dekan si napačno razlaga njegov molk za bojazen, zato mu raste pogum in vrže na ogenj še novo poleno: „Tudi sosednji župniki se pritožujejo nad vami, da kvarite ljudi.“

„Slapa si, Jožko, ko si daš kaj takega reči,“ zabrusi končno sv. Peter in se z zaničevanjem obrne od Holoubka. Sedaj pa se je nit pretrgala in Holoubek je izbruhnil: „Kaj ste rekli? Jaz da kvarim ljudi?“

„Da, vi!“ se dekan ni ustrašil ponoviti, „vsi župljani kažejo na Trešnice in nam govori: ‚Zakaj pa mi nimamo tako, kot je v Trešticah? Vi morate odnehati, nobenih novotarij nam ne smete vpeljevati.‘“

„Tega tudi ne delam,“ je potegnul Holoubek meč iz nožnice, „prvih jaslic nisem postavil jaz, ampak sv. Frančišek in Cerkev jih je odobrila. Jaz si seveda ne morem predstavljati sv. Jožefa kot krivonosega žida, niti Device Marije kot židinjce, v Betlehemu še svoj živ dan nisem bil, toda v Plznu sem videl, kako so pobirali reveže, ki niso imeli šestice za prenočišče in jih vodili na stražnico; kako so ti reveži zato rajši prenočevali v okolici Plzna v senenih stogih, opekarnah, v skednjih in hlevih —

(Nadaljevanje na 4. strani)

Za pravo prosveto

Je že tako, da se pri vsakem narodu in ob vsakem času najdejo ljudje, ki trdijo, da so narod in da je vse prav, kar naredijo. V resnici pa niso narod in tudi narod ni z njimi in tudi ni prav, kar oni naredijo. Da pa bi narod ne spregledal njihove prave namere, se zavijejo v ovčja oblačila in nato v svojih časopisih govorijo o sebi in o svojih velikih zaslugah. Če pa pride nekdo, ki jim tega ne prizna in ki jim tudi ne prizna namišljenega vodstva, že zaženejo silni hrup in vik ter hrušč in kričijo o razdiranju narodne enotnosti in o rušenju skupnega prosvetnega dela.

Če je povsod na svetu tako, ni nič čudnega in nič posebnega, če je tako tudi med Slovenci na Koroškem. Zato tudi ni nič čudnega, da se na Koroškem postavi „Slovenski vestnik“ s svojimi vidnimi in nevidnimi gospodarji na branik obrambe zaščite slovenske prosvete.

Ko je v dopisu iz Šmihela „Star prosvetaš“ napisal dopis za „Naš tednik“, se je postavil „Slovenski vestnik“ v obrambo igre in je v zadnji številki celo napisal, da je „Naš tednik“ prikrajšan in potvoril izvirni dopis iz Šmihela. Moramo priznati, da smo takrat res izpustili nekatere ostrine iz omenjenega dopisa. Ker pa zahteva „Slovenski vestnik“ dopis tak, kakor je bil poslan, mu radi ustrezemo in prinašamo zato danes dopis v celoti. Vsem našim bralcem pa priporočamo, naj primerjajo takratni naš dopis (glej „Naš tednik“ št. 4 z dne 24. januarja t. l.) z naslednjim dopisom ter naj si nato sami napravijo sodbo, kdo potvarja dopise.

Takole nam piše dopisnik iz Šmihela:

„Svoječasno sem v nekdanjega „Koroškega Slovence“ rad dopisoval. Ko pa človeka življenje bolj upreže, se le nerad pripravi k pisanju v sedanje liste, kateri naj bi naše javno, to je mnenje koroških Slovencev zastopali. Namenil sem se tale dopis odnosi vsebinsko poročati „Slovenskemu vestniku“, toda ker sem se moral že nekajkrat prepričati, da imajo tam zelo velike škarje in če ni dopis v skladu z „linijo“, sem prepričan, da roma v koš. Torej zato pišem v „Tednik“.

Pri nas v Šmihelu imamo, kot znano, dobre pevce, igralce, oder, dvorano itd. Mnogokrat smo imeli priliko videti in pozdraviti drage in ljube goste na našem odru, pa naj so bili ti iz Slovenije ali Trsta ali gostje sosednjih prosvetnih društev. Koliko je truda in požrtvovalnosti treba, da se napravi igra, koncert ali kaj podobnega. Zato je pozdraviti misel, dobro reč tudi na več krajih pokazati. Preteklo nedeljo pa so pri nas gostovali igralci prosvetnega društva „Srce“ iz Dobrih vasi. V dobri veri, da bodo dobrolski prosvetaši nudili res kaj dobrega, sem se odločil tudi jaz obiskati njih prirediteljev. Najmanj 50 krat sem bil v svojih mlajših letih na odru in gotovo

znam razločevati slabo od dobrega ali obratno. Vendar še v svojem življenju nisem doživel, da bi publika med prireditelje dvorano zapuščala in delala vse mogoče opazke. Kaj je torej bilo? Nisem mogel razumeti, kako je mogoče, da pametni in razsodni prosvetaši sežejo po tako ničvrednem šuntu. Ni trditi, da bi bila igra „Morje“ nemoralna ali bi morda žalila verski čut našega ljudstva. Ne! Nočem ocenjevati, rečem le toliko. Take mestne oslarije pustite res „morju“, za naše ljudstvo pa kaj iz narodovega življenja in uspeh ne bo izostal. Gospodu Kerpoldu Jožetu, ki nekaj pri-

pominja v „Vestniku“, da je „on“ dobil „nalogo“ (št. 8 z dne 12. I.), da naj pripravi igralno skupino na kako igro, pa prijazno svetujemo, ko bo pripravil zopet kako igralno skupino z „lepo sentimentalno igro „Morje“, naj najprej skoči on v „Morje“ in si svoje prenapete in nezmožne živce in razsodnost malo ohladi.

Torej kakor vidimo iz „Vestnika“ je bila ta povsem nepripravna igra dobrolskim igralcem „izbrana“, ker nikakor ne verjamemo, da bi se sicer zelo zmorni igralci sami hoteli kompromitirati.

Star prosvetaš.

Pripomba uredništva: V prvotnem besedilu dopisa, ki je bil v „Našem tedniku“ št. 4, manjkajo prvi in zadnja dva odstavka.

Kaj smo pisali?

V zadnji številki, sicer med koroškim ljudstvom malo čitanega lista, „Slovenski vestnik“, se ta pritožuje in opravičuje, zakaj mora pisati o „Našem tedniku“ in zakaj mora delati zanj neplačano propagando. Nato našteva „napade“, ki jih je domnevno „zakrivil“ „Naš tednik“ na „novo Jugoslavijo“ in na „slovenske organizacije“ (mišljene so tu razne DF, takozvane množične organizacije) na Koroškem.

Da bodo naši bralci lahko sami presodili, kakšni so ti „nečuveni napadi“, bomo na kratko še enkrat ponovili, kaj smo pisali v št. 9 „Našega tednika“ z dne 28. februarja 1952:

1. Na kolodvoru v Novem mestu je škofa Vovka in generalnega vikarja Kimovca napadla gruča ljudi, ga tam psovala, bila in končno polila z gorljivo tekočino in zažgala.

2. Škof je bil kot predstavnik Cerkve na službenem potovanju napaden in hudo ranjen.

3. Pri razpravi o tem napadu pred sodiščem v Novem mestu nista bila zaslišana ne škof sam in ne generalni vikar, ki sta bila napadena.

4. Izbrani napadalec je bil obsojen na 10 dni zaporu pogojno za eno leto.

5. Nobena država in noben narod ne sme dopustiti, da bi sodila ulica, vsak državljan ima državljanske pravice, bodisi škof ali berač.

6. Napad na škofa Vovka je škodoval notranjemu in zunanemu ugledu države.

7. „Slovenski vestnik“ kot glasilo DF in DF-masovnih organizacij piše, da je napad na Vovka le spontan izraz ljudskih čustev in spominov.

8. „Slovenski vestnik“ je prišel na svojo prvotno linijo in je pokazal svoje pravo lice, „napredno“ linijo.

9. Ameriški veleposlanik v Beogradu je v Washingtonu izjavil, da vojaška in gospodarska podpora Združenih držav Jugoslaviji še ne pomeni odobravanja notranje politike jugoslovanskega režima.

10. Vatikan poroča, da je v Jugoslaviji poleg zagrebškega nadškofa Štepinca onemogočeno še trem škofom vsako delovanje.

kjer je bilo pač mogoče. V sv. pismu nisem nikjer bral, da so h Kristusu prišli Gašper, Miha in Boltežar, tam samo stoji, da so se mu prišli pokloniti kralji, in v resnici so se mu tudi češki kralji klanjali od časov naših svetih blagovestnikov sem. Tako jaz razumem in čutim v svojem srcu. Gospod Jezus se je rodil vsem narodom, za vse je na svet prišel in, ko si to jasno predočim, si blažene Device ne morem drugače predstaviti kakor svojo ljubo, dobro mamico in sv. Jožefa, kakor svojega rajnega dedeka.

„To je prenapetost!“

„To je potreba, da, ukaz mojega srca, ne pa prenapetost,“ je potegnil Holoubek še močnejši register in zazdelo se mu je, da se mu sv. Peter smehlja in mu šepeta: „Dobro, Jožko, dobro!“ — „Le tako morem sprejeti kot duhovnik in človek to, kar moram verovati, drugače bi mi ves nauk sv. Cerkve ostal tuj, veroval bi morda z razumom, srce bi pa ostalo hladno. Nikoli si ne predstavljam Kristusa, kako hodi samo po judovski deželi, ampak tudi, kako stopa po češki deželi, pri nas pridiga, dela čudeže, tu trpi in je križan in kako pri nas od mrtvih vstaja. Tako mi je blizu, ljubi in znan moj Gospod in Učenik, tako pripogibam pred njim kolena in tako in tako se z njim pogovarjam jaz in moji verniki.“

Tedaj je dekan vstal in, ko je pogledal Holoubka, je opazil blesteti solze v njegovih očeh.

„Zaman bi se prepirala o svojih nazorih,“ je ledeno mirno spregovoril „toda ukazu-

jem vam, da jaslice takoj vržete iz cerkve in prestanete z novo pobožnostjo.“

„Dokler bom jaz župnik, bo ostalo oboje,“ je že tudi Holoubek obvladal svoje razburjenje.

„Potem ne bo dolgo, kajti prisiljen sem zadevo sporočiti prečastitemu ordinariatu s predlogom, da vas upokoji.“

„Naj se zgodi volja božja!“

„Žal mi je,“ se je priklonil gospod dekan, „toda vršiti moram svojo dolžnost.“

Holoubek ni več odgovoril. Stopil je k oknu in gledal po očrneli, vlažni pokrajini. Ob tem pogledu je žalost napolnila njegovo bolno dušo in nenadoma si je zaželel — smrti. Zahrepenel je po smrti in nebesih. Kakor še nikoli ga je vabila in mamila misel nanjo, obrnil se je od okna in drsal k rakvi. Ob njej je pokleknil na tla, jo objel z obema rokama, poljubil Kristusa na pokrovu, molil in venomer klical: „Sprejmi me k sebi, Gospod Jezus, ne zavrzni me in sprejmi me, sprejmi...“

Zdaj je Barica odprla duri, da pospravi mizo. Opazila je brata ob rakvi in skočila k njemu.

„Kaj pa delaš, Jožko?“

„Rad bi umrl, Barica, toži se mi po nebesih.“

„Bodi tiho in ne joči, saj to še dočakaš, vse nas čaka smrt,“ ga je kakor otroka tolažila, dvignila s tal in posadila v naslanjač.

„Nič me več ne veseli na zemlji, nič me ne gane, ne hvala ne graja, v tem trenutku sem odmril vsemu svetu, zato me ne zadržuj

11. „Glas Amerike“ poroča, da je kolektivizacija kmetij v Vzhodni Evropi v prvi vrsti sredstvo za politično kontrolo in da je to tlačanstvo v novi obliki.

13. „New York Times“ piše: da so kmetje v Jugoslaviji proti kolektivizaciji, ta odpor pa se kaže v zmanjšanju pridelkov; da

14. jugoslovanska vlada hoče preurediti dosedanje kolektivno gospodarstvo in

15. ako bodo v Jugoslaviji hoteli povečati pridelke, se bodo morali odločiti: Ali svoboda in kruh ali pa kolektivizacija in kolektivno zadružništvo.

16. Na Koroškem so učili slovenske kmete pravega kmetovanja oni, ki so v Sloveniji odgovorni za nezadovoljstvo kmeta in za nizke pridelke.

„Le tolcite ga, falota!“

Ko se v zadnjem času toliko govori in še več piše o obžalovanju vrednem dogodku v sosednji deželi in ker z gotove strani ne vedo, na koga bi zvalili krivdo in kako bi zagovarjali to početje, se mi vsiljuje v spomin podoben dogodek iz mojih otroških let:

Bili smo trije, Foltej, Jozej in jaz, v starosti okoli dvanajstih let. Sli smo nekega jesenskega večera po vasi — bilo je že mrčno — pa smo ob durih prodajalne naleteli na Hanzija, kako je gledal skozi steklene duri v razsvetljeno prodajalno. Pridružili smo se mu; med redkimi zakasnelimi kupovalci je bil tudi Otej, naš sošolec, sin pismošojnje, tih in prijazen deček.

Hanzej pa nam je začel šepetaje govoriti in nas ščuvati: „Tam notri je Otej, jaz sem tako jezen nanj, ko pride ven, ga bom udaril, s pestmi bom udaril po glavi falota, pa še vi mi boste pomagali, udarimo ga vsi, le tolcite ga, falota, s pestmi ga udarite po glavi, da si bo zapomnil...!“

Kmalu smo bili prepričani, da storimo Hanzeju dobro delo, če ga ubogamo, pa smo se postavili ob durih na prežo. Hanzej pa se je umaknil v temno ozadje, za hišni vogel.

17. Slabe kmetijske razmere v Sloveniji niso posledica notranjih bojov v letih 1941—1945.

18. V Sloveniji je bil s 1. februarjem ukinjen verouk na vseh šolah (piše „Slov. poročevalec“).

19. V Jugoslaviji bodo ukinili vse bogoslovne fakultete na univerzah s koncem tekočega šolskega leta (piše „Slov. poročevalec“).

20. Dne 19. februarja je bila sklenjena v Ljubljani pogodba o socialnem zavarovanju onih duhovnikov, ki so člani Ciril-Metodovega društva. Duhovniki, ki niso člani tega društva, niso socialno zavarovani (piše „Slov. poročevalec“).

21. Vse politično, gospodarsko, socialno itd. življenje v Sloveniji obvlada absolutno komunistična partija.

22. CK KPS zahteva, da mora postati pravosodje močnejše orožje socialistične revolucije (poroča „Ljudska pravica“).

23. Slovenska dekleta s koroškega podeželja ugotavljajo, da takozvani „Slovenski ples“ v Celovcu ni bil to, kar so napovedovali prireditelji: „Zbrali se bomo v domači preprostosti.“

24. Prosvetno društvo „Edinost“ v Štebnu ni moglo prirediti šivalnega tečaja s pomočjo Kmečke zveze.

25. Pevski zbor iz St. Lenarta pri 7 studencih ne prija več sedanjim odločilnim pri slovenskih oddajah v celovškem radiu.

26. Še preje smo pisali, da igra „Morje“, ki so jo igrali v Šmihelu, ni primerna za naše odre.

Naši bralci naj prednje točke še enkrat preberejo, ter naj nato sami presodijo, ali smo pisali resnico ali ne, ali smo s tem škodovali, ko k resnici nismo molčali.

Ko stopi Otej iz prodajalne, nesoč v naročju zavitke, smo vsi trije udarili. Otej je zatulil, spustil zavitke, da so popadali po tleh, se prijel za glavo in zbežal domov. Za voglom pa je stal Hanzej in se smejal.

Je že tako, da se človeku šele po dejanju oči odpro in spozna, da je bilo storjeno grdo in zločinsko. Pri vsem tem pa niti vedeli nismo, zakaj in radi česa smo Oteja topli, niti tepeni ni vedel, zakaj in radi česa; pred slabo vestjo smo bežali tudi mi.

Krivci smo bili mi trije, ščuvalec je izginil s pozorišča; ob našem zlem početju je bil že opravičen.

Ne da bi bil zraven, smelo lahko trdim, da je tudi ob dogodku v sosednji deželi nekdo stal za voglom in se smejal ob vseh posledicah početja; ni ga bilo na pozorišču, niti sodišče ga ni moglo izslediti, pa tudi od vseh udeleženih nikdo ne ve, čemu je to bilo in zakaj.

Na žalost in v sramoto človeštva imamo podobnih prilik v zgodovini vse polno, samo nekoliko se je treba zamisliti pa jih vsak lahko najde. Usodno je pri tem, to, da je krivec navadno tisti, na kogar ščuvav osredotoči svojo jezo.

jitvijo.

„Toda, dragi Jožko, zakaj pa se pustiš k temu siliti? Saj vendar imava kam iti. Šlabova na svoje, k našim na preužitek, tam te ne bo nihče ven metal.“

„Res, čista resnica,“ je priznal veselo brat, „že sem sam mislil na to, prošnjo sem že sestavil, samo na čisto moram še prepisati.“

„Čemu se torej obotavljaš? Kaj te tule drži?“

„Otroci, Barica, otroci!“

„Ah, ljubi Bog, tudi doma boš imel otroke, s polovico vasi smo prijatelji, samo počakaj, prihajali bodo k tebi, kakor kadar igrajo „Ali je kaj trden most,“ in stric ti bodo rekli, meni pa tetka, kakor je pri nas navada.“

„Misliš? Misliš?“ je prijemal Holoubek.

„Ne mislim, ampak vem. Dobro, da si to povedal. Čemu še odlašati. Predpust gre h koncu, v postu bi tako ali tako moral iskati kakšno pomoč. Vzemi si dopust in istočasno vložiti prošnjo za upokojitev. Omlatili smo že, teh par kosov živine lahko prodamo, naložimo svojo kramo in se odpeljemo.“

Holoubek je v resnici še tisti večer napisal prošnjo, priložil tudi zdravniško spričevalo in dostavil, da se njegova bolezen stalno slabša, tako da ga v šolo morajo voziti otroci — in zato bo dne 1. februarja nastopil dopust in prosi, da naj v Trešnice pošljejo upravitelja. Zjutraj je prošnjo dal prečitati Barici, potem jo pa poslal dekanu.

(Dalje prihodnjiki)

CELOVEC

Nedeljska služba božja je vsako nedeljo in praznik ob pol 9. uri v slovenski cerkvi v Priesterhausgasse.

Popoldanska služba božja je ob nedeljah in praznikih ob štirih popoldne.

Sneg, ki je pokrnil našo deželo, je za nekaj časa tudi zadržal pošto in zato v zadnjem času dopisi ne prihajajo ob pravem času do nas. Zato tudi zadnjič nismo prinesli poročila, ki ga v naslednjem prinašamo in prosimo, naj nam bralci iz Štebna in St. Jakoba oprostijo.

Sneg bo kmalu skopnel, pomladni veter je že v deželi, in pošta bo spet v redu poslovala.

ŠTEBEN V PODJUNI

Kakor bi se nekaj trgalo v naših srcih, tako nam je bilo hudo, ko smo v nedeljo, dne 2. marca t. l., spremljali še komaj 53 let starega moža, Janeza Riepl-na, pd. Wagnerjevega očeta v Štebnu, na pokopališču. Zapel je zvon s cerkvenih lin, zapel tako milo kot bi nam hotel reči:

K vsakemu smrt, bela žena, prišla s koso bo preje ali slej, in zrušila se bo do tal ločilna stena, ki loči nas od onostranskih mej.

„Oj, težka pot, oj tužna pot, ko od srca srce se loči, mi spremljamo Te žalujoci, saj Ti na veke greš odtod“, — tako so nam plakale duše. Naš dobri Wagnerjev oče nas je zapustil. Sosed, ki so nesli njegovo krsto, so bili v tiho žalost zatopljeni, zavedajoč se, kaj so z njim zgubili. Pokojni je bil od leta 1945 cerkveni ključar oz. župnijski svetnik, nadalje je bil podporni član domače požarne brambe, katera mu je tudi izkazala v res lepi slogi zadnjo čast. Močen mešan pevski zbor mu je zapel v slovo. Tako otožno so donele pesmi žalostinke „Vigred se povrne“, „Oj tužna pot“ in „Vstajenje“, tako v srca segajoči so bili glasovi, da ni ostalo niti eno oko suho. Veljalo je poštvovalnemu sodelavcu na župnijskem in cerkvenem področju v zadnji pozdrav.

Množica ljudi, ki je prišla od blizu in daleč k pogrebu, je bila tako velika, kakor jo vidimo samo malokdaj in je klonila glavo z mislijo: „Smo pač izgubili enega najboljših v župniji. Č. g. provizor Posch so se mu v lepem govoru zahvalili ob odprtem grobu za vso skrb, ki jo je kot cerkveni ključar izkazoval cerkvi in župniji. Posebno so še poudarili, kako veliko veselje in zanimanje je rajni kazal za nabavo novih zvonov. Tudi domači gospod so se poslovlili od rajnega v toplih besedah.

Wagnerjevega očeta ni več. Vsem je hudo, ki so poznali njegovo zlato, nesebično, poštvovalno srce, ki je nehalo utripalo. Kot skoz in skoz veren mož je dajal vedno lep zgled za poglobitev katoliške misli v domači župniji. Kadar je bilo treba za cerkvene naprave kaj storiti, kako se je vsekdar z navdušenjem odzval, tudi, če stvar ni šla tako enostavno. Vsa njegova trda odkritost je izvirala zgolj iz ljubezni in vneme za dobro stvar. Tako je bil rajni tudi eden izmed prvih, ki se je potrudil, da bi si nabavili dva nova zvonova. A to njegovo srčno željo je nesel tudi s seboj v prerani grob. Ni dočakal zaželjenega dneva, ko bodo tudi iz naših lin zapeli novi zvonovi.

Rajni ni bil samo prijatelj cerkve, ampak tudi prijatelj cele štebenske župnije. Z vsakim se je rad pogovarjal in še celo ob času boleznij je imel za vsakega lepo besedo, ki jo je obdal s prijaznim nasmehom, tako da se je res vsak počutil ob njegovi bližini kot prijatelj.

Ko ga je sredi dela zgrabila bolezen, se ji je z vso svojo močno voljo in ljubeznijo do uresničevanja katoliških ciljev postavil po robu. Čeprav težko, je vendar še vsako nedeljo prihajal k sv. maši, vedno se je še udeležil župnijskih posvetovanj. Hotelo se mu je življenja in plemenitega udejstvovanja. A božji sklepi so mu določili smrt. Bolehal je že dalj časa, toda zadnje čase je bilo njegovo zdravje videti nekaj boljše. In v petek mu je kap na možganih pretrgala nit življenja. Najtežje se je ločil od svoje edine hčerke, ki ga je ljubila nad vse. Bila je dalj časa v Švici in je prišla že prepozno domov — našla je že mrtvega.

Tako je živel, tako je delal, tako trpel in umrl Wagnerjev oče. Kakor plamen lju beznj se je počul v službi cerkve. — Ti pa, ki si minljivo zemeljsko življenje zamenjal za neminljivo, rajsko mladost, ki si svojo plemenito ljubezen potopil v božjo ljubezen, prosí za nas, da v ljubezni za katoliške vzore nikdar ne omahnemo, in ko bodo zapeli novi zvonovi, bodo naše misli pri Tebi.

Pri nas na Koroškem

Zalujoci ženi in hčerki Micki, kakor tudi sorodnikom izrekamo ob tej bridki izgubi naše sožalje.

Okrog groba prijatelji stojé, igrajo vsem v očeh solzé, saj pač lahko žalujemo, saj pač lahko togujemo: Prijatelja smo zdaj zgubili, ki smo pristrčno ga ljubili. Še lahko žil bi mnogo let, užival njega sad in cvet, lahko še dolgo svet bi zrl pa si prerano nam umrl — — Zdaj oplakujemo to zgubo, ker zgubili smo dušo ljubo.

ST. JAKOB V ROŽU

Ze osem pogrebom smo imeli letos. Najstarejši med umrlimi je bil Gregor Koler, pd. Motezov oče, ki smo ga v starosti 88 let pokopali 19. februarja. Okrog 60 let je bil pri Motezu in do zadnjega vse življenje zdrav kot riba, da nikdar ni bil pri zdravniku. Sedaj ga je pa naduha tako hitro zdelala, da je kar čutil smrt in par dni prej ga je že skrbelo, kako ga bodo pri tem velikem snegu pokopali. Rajni je bil dober pevec in se je vedno udeleževal narodno-prosvetnega življenja in do zadnjega hodil, četudi po strmini, v farno cerkev in tam nadzoroval mladino, da se je lepo obnašala. Motezovi družini naše sožalje, očetu pa veliko plačilo zvestega služabnika pri Bogu!

Dne 9. febr. smo pokopali Julijano Mikula, Irglnovo mater iz Dravelj. Tudi ta je doživela lepo starost 81 let. — V 50. letu starosti je umrla Genovefa Bachal iz Srej, žena železniškega uradnika in je bila pokopana 28. februarja. Družinama naše sožalje.

V petek ob 1. popoldne je izbruhnil ogenj v mesariji g. Kristjana Dobernika. Požar je nastal tako, da se je vžgal material, ki so ga delavci uporabljali za izolacijo hladilnice. Rešiti se je posrečilo nekaj mesa in pa stroje. Škoda je cenjena na približno 20.000 šilingov. Sočustvujemo z lastnikom, ker si je šele pred dvema letoma postavil mesarijo in je vedno zelo ustrežljiv.

POMLADANSKA OBLAČILA
za dame, gospode in otroke priporoča
WALCHER
Celovec-Klagenfurt, 10. Oktober-Strasse 2.

ZELEZNA KAPLA

Tudi letos se je vršil na predvečer svečnice sprevod mladine z razsvetljenimi cerkvicami. V globokem snegu so se otroci skrili, za opazovalce so se videle v mraku le med snegom plavajoče cerkvice. Tem močnejše pa je vrelo iz otroških grl: „Ante panthe populore... Kocla vrata cvilijore...“ V farni cerkvi se je vršila skupna pobožnost mladine in odraslih, pri kateri so gotično cerkev bajno razsvetljevale cerkvice, ki so jih držali otroci v rokah.

Sedemdesetletnico rojstva in krsta je obhajala spoštovana Breznikova mati, Katarina Kogoj, roj. Ošina. Veliko je pretrpela v življenju. V svetovni vojni je padel njen mož Juri Kogoj, p. d. Breznik v Lobniku. Sama je z malimi otroci gospodarila na težkem gorskem posestvu, dokler ni dorastel njen starejši sin Janez, kateremu je oddala gospodarstvo. Preselila se je v Zelezo Kaplo. Nad 30 vnukov prihaja k dobri babici, vsem je dobra mati. Prede in plete domačo volno, vsem rada pomaga. V zadnji vojni je postal njen sin Janez Kogoj vojna žrtev, zapustil je devet mladoletnih otrok. Bog naj ohrani blago Breznikovo mater še mnoga leta med nami!

Poročila sta se Franc Blajs, posestnik pd. Avprih v Lepenu in Helena Verdel, Rarejeva hči iz Koprivne. Avprihova družina je med vojno veliko trpela. Oče ženina in dva njegova brata so padli kot žrtve vojne, sam je bil z mlajšim bratom Ernestom odveden v konc. taborišče, iz katerega sta se srečno vrnila.

Marjeta Jenšac je poročila Janeza Moroz Franc Pristov pa je peljal pred oltar Marijo Vouk iz Bukovja. Vsem novoporočenem želimo obilo božjega blagoslova.

Od leta 1908 ni bilo več toliko snega kakor letos. Takrat je podsul plaz kočjo dr-

varjev v Erjavici v Remšeniku, bilo je več človeških žrtev. Letos pa je postal žrtev snega Janez Male, gospodar pd. Avbreht v Lepenu. Mudil se je v mlinu, ki stoji ob Lepenskem potoku v dolini in šel po opravljenem delu domov. Med potjo je omagal v snegu. Našli so ga že mrtvega, ne daleč od hiše, pokritega z belo odejo obilnega snega. Pokojni je bil skrben gospodar, dober sosed. Pokopan je bil ob obilni udeležbi pri D. Mariji v Trnju. Ženi in ostalim naše iskreno sožalje. Naj počiva v božjem miru.

METLOVA

Odkar imamo elektriko, se po malem moderniziramo, poleg luči in raznih strojev so nekateri posestniki napravili tudi električne črpalke (pumpe); s tem je delo zelo olajšano.

Vazarjev Peter postavlja veliko moderno gospodarsko poslopje. Cerkvenega stolpa še nimamo tako ne moremo misliti na nabavo novih zvonov. Sčasoma, ako Bog da, bomo tudi to s skupno močjo storili.

Prepdasniki z naramnicami . . . 8 19.50
Naglavne rute . . . 8 7.70
BRUNNER
Celovec-Klagenfurt

HUMČE

Pokopali smo Frčnikovo mater. Veliko število pogrebcev jo je spremljalo na zadnji poti na pokopališče v Kazaze. Počivaj v miru, blaga mati.

Na našem hribu — Hom — je začela občina Dobrla vas napravljati gramoz za cesto. Bo pa spet nekaj ljudi imelo malo zasluzka.

BLATO

Slavnostna seja občinskega odbora občine Blato se je sedaj prvič vršila v lastni hiši, nekdanji poštni hiši. To hišo je kupila občina za 88.000 šilingov in je plačana iz plebiscitnega fonda, katerega je sprejela občina.

V poročilu o obč. gospodarstvu smo slišali marsikaj zanimivega, razne visoke številke pri izdatkih in dohodkih. Nakup hiše 88.000, šola pri Božjem grobu nekako 66.000 šilingov. Pri šoli so napravili vodovod, tako da imajo otroci, učiteljstvo in drugi ljudje dobro pitno vodo. Za pota je izdala občina lansko leto čez 15.000 šil.

Po dolgi in precej burni debati so sklenili učiteljstvu stanovanjski prispevek malo zvišati. G. župan je tudi povedal, da je gospa Alojzija Rös, katera je umrla brez otrok, darovala za obč. uboge 500 šil. To vsoto je prinesla nova posestnica, Kosova mama iz Rinkol. Tudi g. Bartlumä je daroval 100 šil. za obč. reveže. V zahvalo za ta dar so vsi odborniki vstali v znamenje hvaležnosti.

Vogrško šolo so tudi precej popravili, stroški so čez 15.000 šilingov. Tako torej gospodarijo občinski možje v naš blagor.

PLIBERK

V zadnji številki „Našega tednika“ smo na kratko omenili, da je umrl v Ponikovi Janez Grabner.

Pokojni Grabner se je vedno in povsod zavedal, da je sin slovenskega naroda, ob prostih urah je zelo rad prebiral naše knjige in časopise. — Rajni Grabner je bil trpin v pravem pomenu besede. Ze mlad je moral v službo. Pozneje je odšel, kakor mnogo fantov in mož v tistih časih, k rudarjem v Mežico. Tam je delal blizu 30 let, dokler mu ni pri neki nesreči zmečkalo noge. Kot pohabljenec je šel nato v pokoj in je pokojnino kakor tudi invalidnino do druge vojne v redu prejemal. Sedaj po vojni pa tega vprašanja niso na novo uredili in Grabner je prejemal le nekaj „predujem“ na svojo pokojnino in sicer mesečno 55 šilingov, zadnji čas se je ta znesek „zvišal“ na 115 šilingov mesečno. Ker pa je povsem umrljivo, da človek s tem denarjem v današnjih časih ne more shajati in ne živeti, je bil Grabner prisiljen kljub svojim 73 letom, da je delal kot dninar pri kmetih v okolici, da se je tako vsaj skromno preživel.

Tukaj opisani žalostni slučaj pokojnega Janeza Grabnerja pa ni edini. Še za časa Avstro-ogrske monarhije je mnogo mladih ljudi iz tukajšnje okolice poiskalo delo in

zaslužek pri svinčenih rudnikih v Mežici. Nekateri bližnji so od doma hodili na delo, drugi, pa so stanovali v rudniških stanovanjih. Ko je po prvi svetovni vojni meja prerezala našo deželo, so povečini vsi ti delavci, ki so imeli že precej službenih let, tudi še nadalje ostali pri podjetju. Nekateri so ostali avstrijski, drugi pa — zlasti oni, ki so stanovali pri rudniku — so postali jugoslovanski državljani.

Ko pa so ti ljudje prišli v pokoj, je rudniška uprava onim, ki so imeli rudniška stanovanja, ta odpovedala, ker jih je rabila za svoje aktivne delavce, upokojenci pa so se zatekli povečini k svojim sorodnikom, ki so jih navadno tudi vzeli pod streho.

Da so si ti ljudje, ki so po 25, 30 in še več let opravljali težko, nevarno rudniško delo, krvavo prislužili svojo pokojnino, je več kot gotovo. Prav tako nerazumljivo in neopravičljivo pa je tudi, da se za te ljudi, ki so vse svoje moči dali delu, sedem let po končani vojni še ni ničesar naredilo, da bi ti trpini res prišli do svoje pokojnine in bi jim ne bilo treba v tako visoki starosti, kakor kaže Grabnarjev slučaj, še opravljati težka dela, da se s tem rešijo pomanjkanja in stradanja.

Pred dvema letoma in pol je umrla tukaj žena, ki je delala pri mežiškem rudniku 26 let. „Predujem“, ki ga je prejemale do svoje smrti na račun pokojnine, je znašal 75 šilingov mesečno. Obračala se je na vse strani, da bi ji bila njena pokojnina v polni meri izplačana, toda vse zastoj. Od kod je še prejela včasih kakšno tolažilno obljubo, od drugod pa sploh odgovora ne. Ko je zbolela, je dejala: „Vse življenje sem delala in trpela, zdaj v boleznii pa si še zdravil ne morem kupiti.“

Zadnje čase večkrat čitamo v časnikih o sklenitvi raznih trgovskih pogodb med Avstrijo in Jugoslavijo. Vse prav in lepo! Uredilo pa naj bi se enkrat tudi vprašanje teh vpokojencev, da jim ne bo treba po dolgih letih trpljenja in težkega dela na večer svojega življenja trpeti največjega pomanjkanja. Tudi danes še veljajo besede, ki jih je izrekel ob koncu vojne socialno čuteč diplomat: „Naša prva dolžnost pa bodi, da nikdo ne bo lačen in nikdo, ki je v poštemem delu vršil svojo dolžnost, ne bo trpel pomanjkanja.“

BRNCA

Čeravno je danes pustna nedelja, moramo prekiniti pustno slavlje, da odgovorimo tovarišu „Vestniku“ na njegov članek: „Ne ovirajmo, temveč podpirajmo našo narodno prosveto.“

Res lepe besede in zelo pametna zamisel, katero moramo označiti kot prvovrstno. Popolnoma se strinjamo s to mislijo. Toda svetovati moramo DF-SPZ in njenim tovarišem-herojem, naj bi si izprašali svojo vest, ali je bilo tudi njihovo dejanje ob lanskem občnem zboru SPZ tudi v tem lepem smislu, kakor ga sedaj priporočajo nam. Takrat pa so zaprli vrata pred nami, da bi se ne mogli udeležiti zborovanja. Ali je bilo tedanje Vaše početje tudi v korist podpiranja narodne prosvete? Ali ni bilo tedanje vaše početje tudi „otroška kratkovidnost“? Mislim, da takratnih dogodkov res ne moremo drugače označiti.

S tem, da smo se oglasili v „Našem tedniku“ zaradi prazne dvorane, pa s tem nikakor nismo mislili grajati igralcev iz Ljubljane, saj so bili res dobri igralci. Če pa že povabite naše brate iz onstran Karavank, pa poskrbite tudi za to, da se ne boste blamirali... — Mi pa se večkrat podamo na naše planine in tam premišljujemo o vsebini Aljaževe pesmi, „da z jasne visočine gledamo, česar je narodu treba“.

Smatrali smo za svojo narodno dolžnost, da smo prednje napisali. Prihaja velikončni čas, zato priporočamo vsem tovarišem od DF-SPZ, da gredo k spovedi, da se skesajo svojih grehov in naj nikar ne pozabijo potrkati se na svoja prsa in reči: „Mea culpa!“ — S slovenskimi pozdravili Star prosvetaša.

PODGORA

V ponedeljek, dne 18. februarja, sta se v farni cerkvi v Globasnici poročila Franc Dlopst, p. d. Simanov v Podgori in Marica Smrečnik, p. d. Jomrova v Mali vasi. Poročne obrede so opravili domači župnik, č. g. Poš. Mladi nevesti želimo, da bi se prav dobro in lepo udomačila v naši vasi, da bi ostala tudi kot žena idealna in za vse dobro vneta kot je bila doslej. Obilo sreče in blagoslova želimo v novem stanu, na novem kraju in v novi družini. Simanovi kar poskrbijo, da svet ne bi izumrl. Lani so poročili Micko in Jozija, letos pa je prišel France v zakonski jarem. Upamo, da se bo dobro počutil.

(Nadaljevanje na 7. strani)

Tudi letošnje zime bo konec

Ko je pred tedni neprestano snežilo in je zapadlo snega, da skoraj ni bilo mogoče priti iz hiše v hlev in še manj od soseda do soseda, so nekateri pripovedovali: „Ta sneg pa ne bo skopnel do junija.“ Res je z gledalo, da zime ne bo konec. Toda sonce je le še gospodar nad zimo in ko se bo čas prevrnil v drugo polovico marca, ne bo nič pomagalo, tudi zime bo konec.

Zato pa moramo hiteti, da opravimo še ona dela, ki jih moramo opraviti pred spomladjo. Najvažnejša taka dela so v sadovnjaku.

Z lansko sadno letino na splošno nič kaj nismo bili zadovoljni, sadja je bilo premalo in sadje razmeroma slabo. Temu pa ni krivo sadno drevje in temu niso krive samo neugodne vremenske razmere, temu — le kar priznajmo — temu smo krivi tudi mi sami in predvsem mi sami. Ker pa je v sadju le lep del dohodkov, ker je sadje tudi zelo važno v domačem gospodinjstvu in naj bi bilo v vedno večji meri, je že tudi vredno in potrebno, da se za sadno drevje malo bolj pobrigamo.

Škropljenje — zvišuje pridelek

Ker je letošnji februar — pa tudi deloma marec — s svojimi silnimi množinami snega preprečil in zadržal marsikatero delo, je treba to nadomestiti v marcu. Najvažnejše opravilo pri tem je zimsko škropljenje. Pri tem moramo misliti in moramo biti pripravljeni na to, da hudi in pozni zimi večkrat sledi hitra in nenadna pomlad. Zato moramo res pohiteti, da bomo z zimskim škropljenjem končali preje, predno se še prebudi popje iz svojega zimskega spanja.

Vestni in skrbni sadjarji so poškopili sadno drevje že pred nastopom letošnje hude zime z mineralnimi karbolineji ali pa z rumenim oljem (dytrol). Kdor tega

bo zemlja pozneje za toliko usedla. Ako tega ne bi upoštvali, bi bilo pozneje, ko se zemlja usede, drevesce pregloboko v zemlji. Ako pri sajenju gnojimo s hlevskim gnojem, si moramo zapomniti, da pride gnoj vedno nad korenine, ki jih varuje tako pred izsušenjem. Nato drevesce še privežemo ob drevesni kol, toda vedno zelo narahlo, da se more tudi drevesce pogrezniti, ko se zemlja usede.

Gnojimo in zažigajmo

Kakor hitro moremo, začnemo tudi že z obdelovanjem zemlje pod drevjem. To je važno zato, da ohranimo zemlji čim več zimske vlage. Pri tem pa tudi gnojimo in to predvsem z dušikom in s kalijem. Dušičnih snovi potrebuje drevo že v aprilu in maju mesecu za svojo rast. Zato moramo to gnojilo dati v zemljo že meseca marca, da jih imajo v aprilu in maju vse korenine že na razpolago.

Kdor hoče proti koncu zime cepiti in požlahtnjevati sadno revje, ta si je gotovo

v januarju preskrbel zdrave cepiče. Seveda sedaj še ne moremo cepiti za kožo. Zato bomo cepili sedaj v marcu samo mlajša drevesa, pri starejših drevesih bomo uporabili pozneje cepljenje za kožo.

Kakor hitro bo sneg skopnel in bodo sadonosniki toliko suhi, začnemo s splošnim snaženjem in čiščenjem po sadovnjakih. Listje in odpadle suhe veje pograbimo na kup in sežgimo. Pri tem moramo paziti, da ja zgorijo vsi oni plodovi, ki so še od jeseni viseli na drevju. Na teh plodovih je brez števila raznih povzročevalcev bolezni (predvsem kolobarčasta gniloba ali monilija). Ravno tako pa je brez števila raznih povzročevalcev bolezni tudi na odpadlem listju. Ne bi bilo torej zadosti, ako bi te plodove in pa listje pobrali, pograbili in zmetali, znosili ali zvozili na smetišče, na kompost ali celo na gnojlišče. Tudi ne zaostuje, ako bi te odpadke samo plitvo zakopali v zemljo. Vse to spada na ogenj. V nasprotnem slučaju bodo spore raznih glivičastih bolezni in plesni v neizmernih množinah — četudi nevidno — plavale po sadovnjaku, dokler ne bodo okužile posameznih delov (brstje, cvet, popje, listje itd.) na sadnem drevesu in bodo tako zmanjšale naše sadne pridelke.

aprila. Tedaj je najugodnejša naravna topnota. Paša, mlade trave, je pa polna potrebne beljakovine. Mesne hrane, v obliki žuželk in črvov dobe piščanci največ v tem času. Ko nastopi vročina, so piščanci že utrjeni in škodljivci jim ne morejo več do živga. Do jeseni so piščanci godni. Če jih količkaj pravilno krmimo in nimamo prehladnih hlevov, nam mlade jarčice pridno nesejo vso zimo, to je v mesecih november, december, in januar, ko so jajca najdražja.

Gospodinje so mnenja, da so najboljše nesnice one kokoši, ki se zvale med 15. avgustom in 8. septembrom, torej medmašne ali gosposnske kokoši. Ne trdim, da te kokoši niso dobre nesnice, le to vem, da se večkrat taka reja ne izplača, ker je treba te kokoši vso zimo krmiti z drago krmo in nesti kažejo te kokoši šele spomladi, prav tedaj, ko so jajca najcenejša.

Če hočete vzgojiti dobre nesnice, si nabavite petelina iz dobre nesne družine in imeli boste dobra valilna jajca. Razen tega nasajajte le v zgodnji spomladi.

Ne pozabimo, da je potrebno za valjenje dobre koklje in dobrih jajc. Koklji nasadimo le 13 — 15 jajc, število se ravna po velikosti koklje. Jajca morajo biti pravilnih oblik, gladke površine, brez razpoke in brez nesnage. Tehtati morajo najmanj 55 g, a največ 65 g. Jajca morajo biti sveža. Zato jih spravljamo od vsakega dneva posebej in to na hladnem prostoru. Več kot 14 dni starih jajc ne nasajamo — po treh tednih pa kalivost jajc sploh preneha. Ako dobivamo jajca iz drugega kraja, moramo skrbeti za varen prenos. Vsak pretres uniči kalivost. Zato ne pošiljamo jajc za valnice po pošti ali železnici, najvarnejše je prenašati jajca za valilnice peš.

Gnezdo za valjenje uredimo na skritem, mračnem prostoru, kjer je mir. Napravimo ga v zaboju ali v košari. Koklja naj vsako jutro gnezdo zapusti in se zunaj nakrmi. Zato ni pravilno postavljati med valjenjem hrano ob gnezdu. Valjenje traja 21 dni, včasih 20 ali tudi 23 dni. —

Kmetijska proizvodnja v letu 1952

Ameriški kmetijski pridelek bo v letu 1952 dosegel višek vseh časov, če se bodo izpolnile vse napovedbe. Ze lanski pridelek je bil rekorden, za 4% večji kot leta 1950 in še enkrat večji kot povprečni pridelek let 1935—39.

Po pobudi namestnika ministra za poljedelstvo, Clarence McCormicka, bodo zlasti povečali pridelek raznih žitaric, tako tistih, ki služijo za pičo perutnini in sploh za krmo živali, kot tudi žitaric, ki so važne za neposredno prehrano človeka. Glavno skrb bodo posvečali pridelovanju koruze in sorguma, obeh žitaric, ki dajata največji donos. Koruze hočejo pridelati 84 milijonov 375.000 ton in so zato za posevek koruze določili 35.600.000 ha zemlje, to je za 1.200.000 ha več kot leta 1951; sorguma pa bodo pridelali za 20% več. Za večji pridelek tekstilnih vlaken in raznih živil za človeško prehrano so pa povečali površino tozadevnih nasadov za okoli 1.200.000 ha.

OPOZORILO LOVCEM

Po obvestilu deželnega lovskega urada obveščamo vse lovce, ki še nimajo lovske izkaznice pa se zanj zanimajo, da bodo izpiti za lovce za velikovski okraj v prvi polovici meseca aprila. Ti izpiti so predpogoj za možnost dobiti lovsko izkaznico.

ŠTEVILO PURANOV V AMERIKI

V letu 1951 je reja puranov v Združenih državah dosegla rekordno število 53 milijonov, to je 16% več kot v letu 1950.

Ameriško kmetijsko ministrstvo poroča nadalje, da ležejo kokoši v Združenih državah približno polovico vseh jajc na svetu.

DELOVNE OBLEKE IZ NOVEGA UMETNEGA VLAKNA

Ameriška tovarna za izdelovanje varnostne opreme je postavila na trg delovne obleke, napravljene iz dynola — novega umetnega vlakna — ki so zelo odporne proti kislinam, raznim jedkim snovem, proti obrabi, moljem, smetem in trganju. Družba navaja, da se lahko sorazmerno drago obnavljanje delovnih oblek, ki se obrabijo že po kratki uporabi, znatno zniža z uporabo oblek iz dynola, ki je zelo odporno vlakno proti raznim kemikalijam. Iz dynola izdelujejo zdaj srajce, hlače in vrhnje obleke. Novo tkanino se zelo lahko pere ali čisti, ne da bi se jo poškodovalo.

Krajevni kmečki odbori

Po določilih zakona o Kmetijski zbornici so bile dne 25. novembra lanskega leta volitve ne samo v deželno kmetijsko zbornico, ampak tudi v okrajne kmetijske zbornice in v krajevne ali občinske kmečke odbore.

Ni važno samo, kako so sestavljene okrajne kmetijske zbornice in kako je sestavljena deželna kmetijska zbornica, važno je tudi, kako je sestavljen občinski kmečki odbor.

Občinski kmečki odbori imajo 6 članov in ravno toliko namestnikov. Ti občinski kmetijski odbori morajo izvoliti najkasneje do 8. aprila predsednika, njegovega namestnika in pa zapisnikarja.

To sejo skliče predsednik okrajne kmečke zbornice. Predseduje pa na tej seji najstarejši član občinskega kmečkega odbora.

Najpreje izvolijo na tej seji z navadno večino glasov predsednika. Nato pa izvolijo v razmerju, kakor so razdeljeni mandati pri volitvah na posamezne stranke, še podpredsednika in zapisnikarja.

Ako ima na pr. ena stranka 4 mandate, druga 1 in tretja 1 mandat, volijo takole: Najpreje dobi recimo pri volitvah predsednika skupina s štirimi mandati 4 glasove. Predsednik je torej izvoljen iz te skupine. Nato se deli število mandatov stranke, ki ima predsednika, z dve in dobimo

(4:2) 2, torej več kakor pa ima mandatorov vsaka od ostalih dveh skupin. Zato dobi tudi namestnika predsednika ta skupina. Nato se deli število mandatov stranke, ki ima predsednika in ki ima v našem slučaju tudi podpredsednika, s tri (4:3) in dobimo 1.33, torej še vedno več, kakor pa ima mandatov vsaka druga stranka in zato dobi ta skupina tudi zapisnikarja. — Seveda pa mora ta skupina svoje kandidate predlagati.

Drugi primer: Razmerje mandatov v občinskem kmečkem odboru je tako, da ima prva skupina 3, druga skupina 2 in tretja skupina 1 mandat. Vsaka skupina dobi pri volitvah predsedstva tudi toliko glasov, kolikor ima mandatov. Zato dobi predsednika skupina s tremi glasovi (za izvolitev predsednika je potrebna navadna večina). Nato se deli število mandatov skupine, ki je dobila predsednika z dve (3:2) je 1.5, ker ima pa druga skupina dva mandata in je 2 več kakor 1.5, dobi namestnika predsednika druga skupina Zapisnikarja pa dobi spet prva skupina, ker je 1.5 več kakor 1, kolikor ima mandatov tretja skupina in kolikor dobimo, ako delimo z dve število mandatov druge skupine.

Izid volitev javite takoj Kmečki gospodarski zvezi v Celovcu, Viktringer Ring 26. Na ta naslov se obrnite tudi, ako potrebujete kako pojasnilo. —

Našim gospodinjam

Ze okrog novega leta smo najavili, da bo „Naš tednik“ pričel prinašati posebne članke za naše gospodinje. S to številko „Našega tednika“ to obljubo izpolnjujemo. Odslej naprej bodo ti članki redno izhajali v takem obsegu, da bo skupaj mesečno vsaj ena stran posvečena našim gospodinjam.

Pa ne samo gospodinje, tudi dekleta bodo našle v tem delu našega lista mnogo

koristnih nasvetov. Zato res z zanimanjem čitajte ta Vaš del „Našega tednika“. — Ni pa dosti, da ta del samo berete in si koristna navodila zapomnite ter jih same preizkusite. Še več, tudi same morate sporočiti od časa do časa — čim večkrat tem boljše — uredništvu „Našega tednika“ svoje želje, težave in nasvete. Kolikor bo le mogoče, jih bo uredništvo rado upoštevalo.

Čas za valjenje je tu

Za valjenje je najugodnejši čas zgodnja pomlad, to sta meseca marec in april. Najkasneje prve dni maja se morajo piščanci izvaliti. Če bi nasadili preje, bi se nam piščanci izvalili v prehladnem vremenu. Morali bi piščance boljše krmiti, ker še ni paše. Taki, zelo zgodnji, t. j. prezgodnji piščanci, nam že avgusta ali septembra dorastejo in jarčice začnejo nesti v času, ko še ni pomanjkanja jajc. V pozni jeseni pa se take jarčice že zmislijo, prenehajo nesti in navadno vso zimo nič ne nesejo.

Zelo zgodnje valjenje, takoj po novem letu, bi bilo priporočati v bližini mest za prodajo zgodnjih piščancev za cvetje. Ti piščanci morajo biti že o veliki noči na trgu. S tako rejo je seveda dosti več dela, piščanci zahtevajo skrbne nege, in taka reja je seveda mnogo dražja.

Opreme za kuhanje žganja bakreni kotli

vedno in v dobri kakovosti dobavlja
KURT MARKT & CO.
kmetijski stroji in nadomestni deli
Celovec — Klagenfurt, St. Peter, končna
postaja obusa, Völkermärker Strasse Nr 117.

še ni napravil, je pa sedaj res že skrajni čas in bo vsak čas prepozno. — Drugič pa škropimo v prvi polovici marca ali letos tudi še sredi marca, ko smo sadno drevje obrezali, z žvepleno-apneno brozgo ali s kakim drugim sredstvom, ki vsebuje žveplo.

Da se zavarujemo proti poškodbam po jabolčnem cvetoderu (Apfelblütenstecher), škropimo proti koncu zime z gezarolom. Ob prvih toplih dneh se prikažejo hroščki iz svojih skrivališč in začnejo obgrizovati popje, ne da bi pri tem napravili kako posebno škodo. Ob tem času mora biti drevo že poškopljeno. Proti temu jabolčnemu škodljivcu je zelo učinkovito sredstvo drevesni karbolinej, ki ga tudi moremo uporabljati še proti koncu zime.

Obrežimo in sadimo

Zaradi letošnje hude zime se je tudi obrezovanje drevja gotovo zakasnilo. Sedaj pa nikakor s tem opravičilo ne smemo več čakati, ker bi vsled prepoznega obrezovanja lahko občutno zmanjšali odgonsko silo sadnega drevja. Le ona drevesa, ki poganjajo preveč v les in ki zaradi tega nimajo cvetnih nastavkov, obrezujemo pozneje. Taka drevesa uspešno obrezujemo tudi šele takrat, ko drevje že cvete. S tem poznim obrezovanjem vzamemo drevju rezervne snovi, oslabimo rastno silo in začnejo se v večji meri razvijati cvetni nastavki. Ona drevesa, ki smo jih komaj dobro vsadili, pa moramo obrezovati pravočasno, torej najkasneje meseca marca, da morejo uporabiti vso rastno silo za razvoj korenin in za drevesno rast.

Ako nismo sadili jeseni, pač pa smo jeseni in pozimi že izkopali jame, moramo saditi takoj, kakor hitro zemlja ni več zmrznjena. Še preje pa smo zasadili v zemljo v izkopane jame drevesne kole.

Drevesce za sajenje smo že jeseni pripravili, ko smo mu obrezali drevesno krono in smo obrezali primerno tudi korenine. Nato vsadimo drevesce ob drevesnem kolu na oni strani, da je drevo zavarovano proti močnim vetrovom. Pri tem pa vsadimo drevo vedno 5 do 8 cm višje, kakor pa bo pozneje, ker moramo računati s tem, da se

KMETOVALCI, kupujte kmetijske stroje in kmetijske potrebščine pri turdkah, ki oglašujejo v „Našem tedniku“!

Pri nas na Koroškem

(Nadaljevanje s 5. strani)

ŠT. VID V PODJUNI

Ze v zadnji številki „Našega tednika“ smo poročali o tem, kako smo na ojetih Starmuževga Bertlina in Kozvove Nežke. Lepo preživeli letošnjo pustno nedeljo. Bila nam je to nekaka odškodnina za vse nenavadno delo in skrbi, ki smo jih imeli s snegom. Saj smo ga kidali skoraj noč in dan in to doma na dvoriščih in še po potih in cestah, da smo tako spet vzpostavili prometno zvezo s svetom. S plugom končno snega sploh ni bilo mogoče več preorati, ko so že preje petkrat preorali naše poti in naše ceste.

S Kamena in Škocijana v Št. Vid so kidali sneg brezposelni. Če bomo letos z vsem tako obdarovani kakor s snegom, bomo imeli zelo dobro letino.

V Grabalji vasi je bil v pustu šivalni tečaj, ki se vrši sedaj v Št. Vidu pri Biltežniku. Pri Jariču pa so zaključili tečaj za tkanje. V Celovcu je umrla zadnji čas sestra rajne Rudmaševe matere. Barbara Štefan.

Pa ne samo, da smo bili zadnje čase odrezani od vsega sveta. Sneg je povzročil pri nekaterih tudi občutno škodo na poslopijih. Kebrov skedenj se je zrušil pod težo snega in pokopal pod seboj vse stroje. Prav tako je podrl sneg Podgunikovo drvarnico ter še tudi druge stavbe v spodnjem kraju.

Novoporočenemu paru vse dobro na njegovi življenjski poti. Rajni Barbari večni mir! — Oškodovani po snegu pa naj se zavedajo, da med nami nežgode po snegu

novi življenjski pot obilo božjega blagoslova.

Pust ima svoje nepisane pravice do norčavosti. Menda se je razjezil, da je bilo pri nas premalo porok in zato malo veselja, pa se je maščeval nad počasneži in obotavljajci. Zato je za slovo prinesel tri darove, ki jih je razdelil po vasi. Tako je nekje pustil zibelko, na drugih dveh mestih pa žnina in nevesto — na drogu. Ali je to svarilo ali pa korenček, tega ne moremo dognati, ker so ta vesela znamenja kar takoj izginila, ko se je sonce prikazalo...

Da nismo le norčavi, pa kažejo redni tečaji duhovnih vaj, ki se jih udeležuje vedno lepo število naših faranov in tudi gostov iz drugih oddaljenih župnij. Vlečemo pač „trden most“ kot otroci: eni vlečejo na eno srtno in vpijejo: „Pust, pust!“ drugi pa na drugo stran in molijo: „Post, post.“ Kam se bo v naši fari prevesilo in kdo se bo preuknil, pa ni odvisno od števila, marveč od moči, dobre volje in vztrajnosti sodelujočih, pa še od nekoga, ki mi njegovih računov ne poznamo.

KRČANJE

Gorjanci smo, bolj počasni sicer in bolj redkobesedni. Zato se le malo kdaj oglašimo s svojimi novicami. Ker pa se celo v Ameriki zanimajo za nas razni „Kranjski Janezi“ in nas cukajo preko velike luže za rokav, smo pa le tuhtali in tuhtali, kaj bi napisali, ker kar tako vsakdanje novice se zde nam za premalo.

Pa nas je rešil iz zadrege Primužev Štefej, ki je tudi dolgo tuhtal in tuhtal, nazadnje pa jo je le stuhtal: Ni dobro človeku, če je sam — in se je oženil. Tako smo obhajali v nedeljo pred pustno nedeljo, ko je bilo največ snega in so se drugod stiskali za peč, veselo krčanjško hojset pri Jamelniku na Spodnjih Krčanjah. Nevesta, Hanca Šlojnik iz Male vasi, je kar žarela v tihi sreči, Štefej pa tudi; saj je dobil mlado in pridno ženkico. Obema želimo prav mnogo sreče in blagoslova. Da bi ostala Primuževa hiša tudi v novem rodu veri in jeziku naših prednikov zvesta.

Kmalu bi spet obtičali v poročilu, tokrat pa, bilo je ravno zadnji četrtek, dne 27. svečana, se je kot blisk razširila po naših hišah vest, da se je posrečilo žandarjem ujeti zloglasnega roparja in vlomilca Jožefa Kneza, ki je bil z majhnim presledkom dolgoletni „knez“ po naših gozdovih, kaščah in kletih. Kar onemeli smo in nismo mogli verjeti tega razveseljivega dogodka, že radi tega ne, da naj bi ga bila ujele žandarmerija. In res: poročilo ravno v tej točki ni bilo točno. Jožef Knez, svojčas delaven hlapec pri Rutarju, star kakih 38 let, spreten in močan za vsako delo, se je že tedaj zavedal svoje spretnosti za odpiranje kašč in kleti. Zato je kaj kmalu prišel navskriž s svojim tedanjim gospodarjem, zatekel se je v naše temne gozdove in postal pravi ropar. Bil je zmiraj tam, kjer ni bilo orožnikov in žandarji pa tam, kjer ni bilo Kneza. Po enoletnem rokovnjaštvu, ko je imel na vesti nad petdeset vlomov, se je posrečilo kmetici pri pd. Kureju nad Malo vasjo, da ga je izsledila na skednju v senu. S pomočjo domačih moških je bil ujet in izročen roki pravici. Ta ga je prijela precej trdo in je bil Knez obsojen na večletno kazen, ki naj bi jo prebil v Karlaui pri Gracu. Dobil pa je tam tako domotožje po krčanjških gozdovih, da jo je popihal strogi pravičnost. In spet so se vrstili vlomovi v kašče našim kmetom na Krčanjah in okoliških vaseh. Raztegnil je svoj revir tudi na „loftolarsko“ stran, kupoval je svoje potrebščine v Wolfsbergu in zmiraj pravočasno izginil. Videli so ga enkrat tu, potem spet kje drugod. Tako sta potekli spet dve zimi in eno poletje. Žandarji so pazili nanj po poteh in pri hišah, on pa se je pazil njih. Zadnji četrtek ponoči pa se je posrečilo gospodinji in gospodarju pri Dužvaku, samotnem gorskem kmetu, kjer je bil naš knez-ropar precej točen odjemalec

za svinjino in druge jestvine, da sta ga zasačila v shrambi. Skoraj bi se bil njima že izmuznil, da ga ni oviral poln nahrbtnik. Gospodar ga je ukrotil s palico in ga zvezal, mala Marta pa je letela bosa k sosedom, ki so prihiteli na pomoč, ko je bil Knez že zvezan. Hiteli so po orožnike v Grebinj, ki so ga potem vklenjenega odgnali. Spremljala jih je želja vseh oškodovanih in tudi neškodovanih naših kmetov, da bi ga tokrat bolje „zašili“ kot prvič, kajti bilo bi res malo čudno, ako bi jo spet popihal in bi ga morala v tretjič uloviti kakamamica s kuhljo ali z gnojnimi vilami.

RIKARJA VAS

Že dolgo se nismo oglašili v našem listu, čeravno ga posebno sedaj ob zimskih večerih radi prebiramo. Zato pa danes nekaj novic.

Za božič nas je obdarilo podjetje „Kelag“ z električno lučjo. Mnogo truda in požrtvovalnosti nas je to stalo, priključitev se je tudi malo zavlekla, končno pa je le postala resnica. Prav za božič je posvetila luč, kmalu pa so se oglašili po hišah tudi radijski aparati, ki so nas razveseljevali ob dolgih zimskih večerih.

Zima nas je letos bogato obdarila s snegom in veliko truda je bilo treba, predno smo naredili poti na vse strani. Škode na ostrejših pa pri nas hvala Bogu ni bilo. Kljub velikemu snegu pa je le prištorčkjala štorčkja k Korižmu in prinesla Folteju sestrico.

Tudi bela smrt nam ni prizanesla. Zasekala je globoko rano v celo vaško družino. Za svojo žrtev si je izbrala moža in očeta v najboljših letih. Ko je zunaj divjal mrzel veter, se je boril s smrtjo komaj 47 let stari Oslovo oče. Zadnja vojna mu je zapustila kal bolezn, ki se mu na zunaj niti ni poznala. Vdano je prenašal težko bolezen, dokler mu ni pljučnica pretrgala nit življenja. V četrtek, dne 6. marca, je mirno v Gospodu zaspal. Zapustil je ženo s štirimi nepreskrbljenimi otroci. Saj je mali Andrejček, ki je bil očetov ljubček, star šele komaj 5 mesecev.

Rajnega očeta smo spremili v soboto, dne 8. marca, k večnemu počitku. Dolgi spred, ki se je pomikal iz hiše žalosti tja na farno pokopališče, je pričal, kako je bil rajni priljubljen v vsej okolici. Pogrešalo pa ga bo lepo urejeno gospodarstvo, pogrešala pa ga bo predvsem družina, kateri izrekamo globoko sožalje. Rajni oče pa naj v miru počiva v domači zemlji! — Pri tem moramo omeniti še posnemanja vredno požrtvovalnost in usmiljenje do bližnjega, ki ga je rajnemu izkazoval njegov sosed Rauc. Ta je bil v zadnjih urah zvesto ob strani rajnemu ter mu bil v tolažbo in postrežbo. Veliko se je sedaj in preje trudil za olajšanje njegove težke bolezni in ga ni zapustil do zadnjega njegovega diha.

SELE

Vsakokrat, kadar pride „Naš tednik“, si najpreje ogledam stran pod naslovom „Pri nas na Koroškem.“ Se zmiraj se kaj piše o Selah, ampak samo, kako gre sneg in kako se srne krmijo. Da so nas pa dne 17. 1. 1952 zapustili preč. gospod kaplan Ropas o, tem pa še nismo nič brali.

Keuschnigg-semena

od 1870

priljubljena

preizkušena

Celovec-Klagenfurt, Heuplatz

Zato se mu moramo sedaj v imenu vseh Selanov zahvaliti za njih trud in požrtvovalno delo, ki so ga imeli, posebno z nami pevci. Ni presenetila ta vest, da nas morajo g. kaplan po tako kratkem bivanju med nami že zopet zapustiti, samo nas pevcev marveč tudi vse farane.

Z odhodom gospoda Ropasa je zadobila tudi naša pesem hud udarec. Res je že lepo donela naša lepa slovenska pesem pod njihovim vodstvom na odru kakor tudi v cerkvi, kjer se sedaj že prav dobro opaža, da manjka Ropasove vodilne roke. Čeprav so bili pecey strog mojster, vendar smo jih imeli iz srca radi in z veseljem smo zahajali k pevskim vajam. Saj se tam nismo učili le spoznavati suhih not, temveč ljubiti tudi Boga in domovino. Menda je bilo rečeno, da so se premalo brigali za mladino. — Ne vem, če to drži — kajti, kaj je boljše sred

stvo za zbiranje mladine, kot pesem —. Saj je ravno pesem tista sila, s katero se da najbolje delati med današnjo mladino.

Težko nam je bilo pri srcu, ko smo zadnji večer sedeli z njimi skupaj. Tedaj smo šele vsi občutili, kako tesno da nas je povežala pesem. Skušali smo peti, pa ni se dalo, kajti teža slovesa nam je kot mora ležala na prsih in nas dušila. Globoko so nam segale v srce besede, ki so jih nam govorili v slovo.

Upamo, da se bodo tudi v Tinjah prav kmalu udomačili. Seveda na Sele ne smejo čisto pozabiti. Želimo jim obilo sreče in božjega blagoslova pri vseh njihovih delih.

Našemu novemu gospodu kaplanu Matku pa želimo, da bi se prav dobro počutil med nami.

Pridite k nam!

GOSTILNA Socher

CELOVEC, St.-Veiter Straße

Dobra pijače, poceni domača kuhinja! Govorimo slovensko!

GLOBASNICA

Znano je, da v Globasnici ne spimo, kar se tiče kulturnega področja in ne mine nedelja, da bi se pri šotarju ne polnila dvorana. Že štiri tedne se učijo naša dekleta pridno kuhati in kaj bo nastalo iz tega, si boste morda že sami lahko predstavljali.

Torej na dan s stvarjo! — Sporočamo vam, da bo v nedeljo, dne 16. marca, razstava, ki bo odprta že od 9. ure zjutraj. — Ob 3. uri popoldne pa se bo pričela kulturna prireditev z igro: „Boj za doto v treh dejanjih“.

Na sporedu je še par kratkih prizorov. Nastopi tudi domači mešani zbor, kakor tudi moški zbor, ki bo podal prizorček našega domačega ljudskega pesnika Franca Ledra-Lesičjaka.

Vzemite si čas in pridite pogledat od bližje in daleč našo umetnost.

Vljudno vabijo tečajnice.

RUDA

Za dne 8. marca so bili povabljeni v občinsko pisarno novi odborniki krajevnega kmečkega odbora, da izvolijo novo predsedstvo. Pri volitvah dne 25. novembra lanskega leta so bili izvoljeni trije zastopniki za Delavsko-kmečko zvezo, dva za Koroško kmečko zvezo in eden za Kmečko gospodarstvo.

K volitvi so prišli samo štirje odborniki in sicer od socialistične Delavsko-kmečke zveze samo eden. Tudi od občinskega odbora slučajno ni bilo nikogar doma. Sejo je otvoril in vodil načelnik okrajne kmečke zbornice v Velikovcu, g. Glantschnig, kot zapisnikar pa je bil ing. Faustner.

Za predsednika je bil soglasno izvoljen dosedanji predsednik, g. Franc Plesiutsch-nig. Za podpredsednika je bil izvoljen Oswald Jörg in za zapisnikarja Tomaž Kužnik. — Novemu predsedniku k ponovni izvolitvi čestitamo.

Sneg je podrl na Višnjaški gori pri pd. Reberniku hišo in hlev. Že lani je imel isti posestnik veliko nesrečo, ko je domači petelin napadel sedemletno deklico in ji izkljuval eno oko. To je bil zlasti za mater hud udarec.

Pri Arnejcu v Kanarnu je sneg podrl hlev. Hlev pa je podrl sneg tudi na Habergu nad gradom Ehrenegg pri pd. Mikitu. Pa tudi pri mnogih drugih hišah je naredil sneg na ostrejših precej škode, mnogo strešne opeke je bilo strte.

RIED V ZG. AVSTRIJI

Slinavka in parkljevka se še vedno širi. Tudi pri prašičih se je pojavila. Pa tudi otroci so se je v nekaterih slučajih nalezli. V okuženih občinah je oblast prepovedala vsako javno zbiranje. Ugodna posledica prepovedi je to, da so vsaj tu odpadle prepustne veselice in norenje. Pa tudi drugod je bilo poskrbljeno, da so naravne sile opominjale ljudi na resnost časov.

V Nemčiji je zmotil maskare tektonski potres vzdolž doline Rena na sam pustni ponedeljek. V zahodnem delu Solnograda je to opravil velik snežni zamet, drugod zopet požar i. t. d.

Naše kmetovalce bo zanimal uspeh melioracij v Avstriji. Od 1945 do letos je bilo zboljšanih 27.000 ha zemlje. Stroški so bili ogromni. Preko 150 milijonov šil. Ta površina odgovarja površini Dunaja, Obdelovanega zemljišča je od tega v Zg. Avstriji 2.700 ha, na Koroškem 1300 ha.

(Nadaljevanje na 8. strani)

Učitelji, naročajte „MLADI ROD“!

List je odobrilo za ljudske in glavne šole ministrstvo za prosveto na Dunaju

niso pogoste in so te so razmeroma znosne. Gotovo jim bodo tudi sosedje pri zidanju novih stavb radi pomagali.

ŠMARJETA V ROZU

To zimo smo šmarječani postali slavni celo po svetu. Prišli smo zaradi velikega snega kar v švicarski radio, čeprav ni bila taka sila. Nekateri namigavajo, da je vzrok za pripravno stanje in „čidanje“ ceste bila ženitev, ker drugače neveste ne bi mogli pripeljati. Naj bo kar koli, ceste smo počistili, da smo lahko spet kruh dobivali iz Borovelj.

S cesto se je pa odprla k nam najbrž tudi pot beli ženi smrti. Komaj so se naredila pota, pa je začela smrt kositi kar vprek, kot da hoče zamujeno popraviti. Kot prvo je vzela bela žena 2. februarja Plumfovo mater Nežo Ibounig, staro osemdeset let. Za njo se je preselil v večnost veseli Cigovčev stric, ki je dosegel skoro 92 let. Umril je 24. febr. Pravijo, da v tretje rado gre, zato je kruta žena dvakrat zaporedoma neusmiljeno mahnila v družine. Najprej je nenadoma pobrala Krešičevega očeta, Johana Ibounig, v 56. letu starosti. Odtргala ga je takorekoč od veslega slavlja. V nedeljo je obhajal poroko svoje hčere, v torek pa je bil že med mrtvimi. Še isti dan je dobro pripravljena umrla na Kočuh 95 letna Apolonija Tepan. In kot da to ni dovolj, je v nedeljo, 3. marca, opoldne nenadoma umrl od srčne kapi zadet Ciril Smeričnik, šotarjev Ciril, oče našega vrlega poštarja. Dvoje teh nenadnih smrti je naše može zresnilo in jim priklicalo v spomin, da človek lahko umrje tudi pri najboljših močeh in da se ni zanašati na zdrav kraj in na zgled tistih, ki so s solidnim življenjem dosegli visoko starost.

Užaloščenim družinam naj bo izrečeno na tem mestu tiho sožalje nad težko izgubo.

Da življenje nadomesti te izgube, pa je pri nas zvezalo pred pustom z zakonsko vezjo dva mlada para. Tako je Nagov Kristjan poročil Keršičevo Marijo Ibounig. Poroka s poročno sv. mašo je bila v podružnici pri Sv. Tomažu. V to lepo veselje je žal kanila po dveh dneh grenka kaplja z izgubo nevestinega očeta.

Helmova Ana Nusser, pa je dobila ženi na iz visokih Sel, Franca Čertov. Poroka je bila 10. februarja. Zal novoporočenca ne ostaneta pri nas, marveč se preselita k Smrečniku v apaško faro, kjer sta vzela v najem. Obema mladima paroma želimo na

Kupujte predvsem pri trgovcih, ki oglašajo v našem listu!

Pri nas na Koroškem

(Nadaljevanje s 7. strani)

Izseljevanje D. P. oseb je začasno ustavljeno. Pač pa se sedaj izseljujejo volksdeutscherji iz Zg. Avstrije s pomočjo NCWC. Novi vodja te organizacije, msgr. Harnett, vodi izselitev za Severno Ameriko. Pa tudi Avstrijci se izseljujejo. Tako se je l. 1951 izselilo v prekmorske dežele 3642 Avstrijcev, večina v Kanado in U. S. A.

Niti pust niti sončni mrk nas nista spravila iz ravnotežja. Pač pa smo opazili debelo časnikarsko raco, ki so jo avstrijski časopisi servirali za pustni torek svojim zvestim čitalcem. Pomislite... V Cartúmu so slišali ob priliki popolnega sončnega mrka strašno rjojenje zveri iz pragozdov in pustinj!... Živali so bile v tem slučaju pametnejše. Šle so namreč spet, kot to delajo po stari navadi, kadar sonce zaide. To glavno mesto Sudana se je po prvi svetovni vojni zelo dvignilo po zaslugi sudanske vlade na področju poljedelske proizvodnje in ekonomske organizacije kmetov. Za imperialistične težnje Egipčanov nima Sudan nobenega navdušenja.

Tudi 29. februar je šel neopaženo mimo. Če bi bili uradniki, bi morali čakati en dan dalj na svojo mesečno plačo. Tisti, ki so na ta dan rojeni, so po štirih letih zopet enkrat praznovali svoj rojstni dan. Pritožiti se ne morejo. Temu so krivi stari Rimljani.

Znano je, da so uredili na novo koledar. Mesecem so dali deloma nova imena. Na čast cesarskemu veličanstvu Juliju Avgustu so imenovali dva meseca. Tako imenitna doba pa mora biti odlikovana in imata meseca julij in avgust po en dan več kot navadni meseci. To potrato dni so morali prihraniti pri zadnjem mesecu v letu, ki je bil pri Rimljanih februar. Tudi slavnega papeža Gregorija XIII. bi zadela mala krivda. On je koledar popravil in vstavil prestopni dan. Toda protolažimo se; morda dočakamo, da bo društvo narodov uvedlo izboljšan koledar.

(Za one, ki niso doslej opazili, da smo pri dopisih iz Ried-a vedno dostavili „Zg. Avstrija“, posebej pripominjamo, da je Ried kraj v Zgornji Avstriji in ne na Koroškem. V okolici Rieda živi večje število protikomunističnih Slovencev).

Okoliš št. 14, Beljak:
v ponedeljek, dne 31. marca, ob 9. uri St. Lambricht. (vaški trg)
ob 10. uri St. Jakob v Rožu (vaški trg);
ob 13. uri Malošče (Kofler);
ob 15.30 Beljak (sejmišče).

17 kravji glas; 19 dva enaka soglasnika; 20 kraj v Ziljski dolini, tam se nahaja trvdka Katz & Klumpp; 21 oziralni zaimek; 22 kratica za rdeči križ; 24 kratica za slovenski narod; 25 končina; 27 grška črka; 29 kraj v Rožni dolini; 31 kraj blizu Celovca; 33 členica; 34 navaden števnik; 35 del sobe; 36 zdravilna tekočina.

Navpično: 1 vsi si ga želimo; 2 mesto v Furlaniji; 3 mesto v Kanalski dolini; 4 števnik; 6 dva enaka soglasnika; 7 členica; 9 začetna beseda znane narodne pesmi; 10 igralna karta; 11 grška črka; 12 nikalnica; 15 kraj med Celovcem in Velikovcem; 18 latinski izraz za kjer; 19 svetloba; 21 kraj na Svinji planini; 23 mesto na Gorenjskem; 24 kratica za sveti; 25 egiptovsko božanstvo; 26 kemičen izraz za svinec; 28 kratica za organizacijo Tot; 29 ni lačen; 30 pogojni veznik; 32 priganjalna beseda; 32 a. koroški izraz, narobe obrnjen.

Slovenske oddaje v radiu

CELOVEC (val 417,2 m)

Poročila in objave pri vsaki popoldanski oddaji.
16. marca: 7.15 verski govor. Nedeljski spored.
17. marca: 14.30 Tedenski pregled. Komorna glasba.
18. marca: 14.30 Zdravnik. Ustoličenje koroških vojvod (I. del). 18.30 Slovenske narodne in umetne pesmi (vmes voščila).
19. marca: 14.30 Voščila. 20. marca: 14.30 Za naše malčke. 18.30 Mali večerni koncert.
21. marca: 14.30 Komentarji. Zanimivosti.
22. marca: 8.45 Iz slovenske literature.
23. marca: 7.15 Verski govor. Spored slovenskih pesmi.

LJUBLJANA (val 202,1, 212,4, 327,1 m)

Zdravstveni nasveti vsak torek ob 17.30. Kmetijski nasveti vsako nedeljo ob 15.30 - Vsak dan ob 19.00 na valu 327,1m oddaja za inozemstvo.
14. marec: 13.00 Zanimivosti iz znanosti in tehnike. 18.00 Ljublj. godalni kvartet. 18.40 Umetne in narodne pesmi. 15. marec: 14.00 Srečanje z znamenitimi ljudmi (Pupin in Tesla). 17.10 Igra trio Jackson. 18.30 Hrvatska narodna glasba.

RADIO TRST II

306,1 m ali 980 kc sek

Dnevne oddaje: 7.15-8.30-11.30-14.30, 17.30-24.00. Ob nedeljah: 8.00-24.00. Poročila dnevno: 7.15, 12.45, 19.45, 23.15, 14.00. Ob nedeljah: 8.15, 12.45, 19.45, 23.15. Glas Amerike: 18.00, razen ob nedeljah. Dnevni pregled tiska: 14.15, razen ob nedeljah.

RADIO VATIKAN

Oddaje vsak četrtek in vsako soboto ob 19. uri. Vsako nedeljo ob 18. uri „Verska ura“.

GLEDALISCE

Začetek ob 20. uri

15. marec: „Sperlinge in Gottes Hand“.
14. marec: „Sperlinge in Gottes Hand“.
15. marec: „Tosca“, opera.
16. marec: „1001 Nacht“, fantastična opereta.

URADNE OBJAVE

Deželna zveza koroških konjerejcev

VPISI V RODOVNIK

Pregled živali za vpis v rodovnik bo v konjerejskih okoliših Velikovca, Grabštanj in Beljak (Zgornji Rož) kakor sledi

Okoliš št. 26, Velikovec:

v sredo, dne 12. marca,
ob 9. uri Grebinj;
ob 10. uri Pliberk;
ob 12. uri Dobrla vas;
ob 13.30 Velikovec.

Okoliš št. 27, Grabštanj:

v soboto, dne 15. marca, ob 9. uri Grabštanj (gostilna Schneider) za noričane in toplokrvne!

Križanka

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36

Vodoravno: 1 začetna beseda znane koroške narodne pesmi; 3 slab človek, prijatelj tuje lastnine; 5 veznik; 7 kratica za lastnoročno; 8 kraj na Štajerskem, kjer je bil salezijanski konvikt, tudi prvi del koroške vasi; 11 kraj ob Vrbskem jezeru, brez zadnjega zloga, tudi v Sloveniji znan kraj po suhi rob; 13 členica; 14 števnik; 16 dva enaka samoglasnika;

Objava

Vsem zainteresirancem s tem sporočamo, da bo Mednarodna begunska organizacija v Avstriji dne 15. marca 1952 zaprla svoj likvidacijski mad. Vse še ne plačane obveznosti morajo biti prijavljeni do 15. marca na spodaj označeni naslov, ker jih drugače ne bo več mogoče upoštevati.

MISSION LIQUIDATOR
INTERNATIONAL REFUGEE ORGANIZATION
Salzburg, Residenzplatz 1.

MALI OGLASI

Vsaka beseda stane 1.10 šil. (in 10% davka).

Poudarjene besede in take z več kot 15 črkami stanejo 2.20 šil. (in 10% davka). - Naročilo malih oglasov naslovite na upravo „Našega tednika“, kjer mora biti najkasneje do vsakega ponedeljka zvečer. Oglas morete naročiti tudi telefonsko (Celovec, št. 43-58).

Priporoča se izdelovalnica in trgovina z okvirji in zaloga umetniških slik Hans Treffer, Celovec, Burggasse.

Krojaški pomočnik, samski, 28 let, z večletno prakso, vajen vseh del, želi zaposlitve na slovenskem Koroškem. Dopisi na upravo „Našega tednika“ pod „Krojač“.

6000 gramofonskih plošč vam je na izbiro RADIO PRINZ, Celovec, Kardinalplatz 8, Zvezna Kapla (Pribilova hiša).

Predelave 19.- Ijubko, elegantno, Hutsalon, Völkermarkter Strasse 13.

Krožne, tezne, locnate in stružne žage samo v prvovrstni kakovosti, nadalje osi za krožne žage in pile pri Franz Napotnik trgovina z železino in barvami, sredstva za varstvo rastlin, veletrgovina s stavbnim materialom. Celovec-Klagenfurt, Priesterhausgasse 24, tel. 34-47.

Kdor išče delavca, kdor išče službo, ako kaj kupuje, ako prodaja - k vsemu Ti pripomore Mali oglas v „Našem tedniku“.

Trvdka MAURER, Celovec-Klagenfurt, Alter Platz 35, flaneli, barhentni, perilo, blago za plašče in obleke, volna.

Nakup in prodaja vseh vrst glasbil in instrumentov Willi Gaggl, Beljak-Villach, Bahnhofstrasse.

Iščem dekle v starosti 20 do 24 let. Želim se poročiti v Belgiji in tu začasno ostati. Star sem 24 let, Slovenec, doma v Kanalu ob Soči. - Močnik Emil, Rue Leopold III 66, Perennes Lez Benche, Belgija.

Iščem dekle v starosti 23 do 27 let. Želim se poročiti v Belgiji in tam tudi začasno ostati. Star sem 30 let, Slovenec, doma v Kanalu ob Soči. - Bavdež Milan, Rue Leopold III 66, Perennes Lez Benche Belgija.

KINO

CELOVEC-KLAGENFURT

Stadttheater
Začetek ob 15.30, 17.45, ob ponedeljkih tudi ob 20. uri.
Od 14. - 20. III. „Tanz ins Glück“

Prečiti
Predstave ob 16.00, 18.15 in 20.30.
Od 14. - 20. III. „Zwei in einem Auto“.

BELJAK-VILLACH

Bahnhoflichtspiele
Predstave ob 12., 16. uri, ob 18.15 ter ob 20.30, ob nedeljah tudi ob 10. uri dopoldne.

Od 14. - 17. III. „Todfeindschaft“.
Od 18. - 20. III. „Das Wunder von Manhattan“.

Dobra knjiga

ŠE VEDNO NAJLEPŠE DARILO

- Album Koroške 15 šilingov
- Romar s Kitaro (St. Janežič) 8.-
- Rotija (Mauser) 4.-
- Sin mrtvega (Mauser) 4.-
- Prekleta kri (Mauser) 4.-
- Cmokec poskokec (Bazilij) 3.-
- Cela kolekcija stane 30 šilingov

Za inozemstvo stane cela kolekcija 2.50 USA dolarjev

Bodi kjerkoli, pij Schleppe-pivo najsodi

POZOR! Ob vsaki priliki najlepše darilo!

Slovenske plošče

za tu- in inozemstvo

Sada je vrijeme (iz filma „Dama v hermelinu“) - Serenada Opatije - Dekle prinesi mi vode - Dekle prinesi mi vode (Vokalni kvintet) - Čej so tiste ste-

zice - Ste videli barona - Kmečki valček - Skoz vas - Da bi jaz vedela - Za mal dnarja mal muzike - Ti-Pi-Tin (foxtrot) - Meluzina (foxtrot).

Naročite tako zaloga je majhna!

Uprava „Našega tednika“ v Celovcu Viktringer Ring 26